PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК IV СЕРПЕНЬ — 1963 — AUGUST Ч. 8

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

ПРОМІНЬ

РІК IV СЕРПЕНЬ, 1963
Ч. 8 Виходить раз у місяць

Видає
Союз Українок Канади
Редагує Редакційна Колегія
Редакторка Наталія Когуська

Річна переплата в Канаді $3.50
Поза Канадою 4.00
Поодиноке число ..... .40

Передплату висилати на адресу:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B., Winnipeg 4, Man.

PROMIN

AUGUST, 1963 VOL. IV
Monthly Publication No. 8

Published by
Ukrainian Women's Ass'n of Canada
Edited by Editorial Committee
Natalia Kohuska, Editor

Subscription in Canada $3.50
Subscription in other countries 4.00
Single copy ..... .40

Address:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B., Winnipeg 4, Man.

В ЦІМ ЧИСЛІ:

Вол. Підпалий — Памяті матері 1
„З духом часу" 1
Огляд нашого з'їзду 3
Марічка 7
Резолюції 8
Н. Забіла — Жорстоке 9
М. Коцюбинський — З глибини 10
Д. Міщенко — Сіверяне 11
К. Сакалюк — З окружного з'їзду 15
Ukrainian Women Participate in Internationel Women's Conference — by Mary Dushnyk 16
Klaudia — My Impressions of the Convention in Winnipeg 17
Д-р Дмитро Бучинський — Вибране 19
Емма Верхомин — З праці філії в Альберті.. 20
Вишивка — О. Семчук 21
Відділ для дітей 22
При громадській праці 24
Річні звіти 27
Домашнє господарство 33

ДО ВІДОМА

ЗГІДНО З УХВАЛОЮ З'ЇЗДУ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ, ЦЕНТРАЛЬНА УПРАВА НАШОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ І КАНЦЕЛЯРІЯ ПЕРЕНЕСЕНІ ВЖЕ ДО ГЕМИЛТОНУ, ОНТ. ВІДДІЛИ, ОСОБЛИВО СЕКРЕТАРКИ ТА ВЗАГАЛІ ВСІ ЗАЦІКАВЛЕНІ — ПРОСИМО СВОЮ КОРЕСПОНДЕНЦІЮ НАДСИЛАТИ ДО НОВОЇ КАНЦЕЛЯРІЇ СОЮЗУ НА АДРЕСУ:

**Ukrainian Women's Ass'n of Canada,
764 Barton Street East.
Hamilton, Ont.**

Надходить сезон окружних з'їздів Союзу Українок, що будуть відбуватися по різних провінціях. Такі з'їзди є дуже корисні і тому добре було б, щоб членство на місцях звернуло на них особливу увагу та старалось взяти в них якнайбільшу участь.

На обкладинці уступаюча голова Союзу Українок Канади Стефанія Пауш промовляє до учасників з'їзду у Вінніпегу.

Всі з'їздові знимки роботи **Нестора Гришкевича.**

ВИДАННЯ ЩО МОЖЕТЕ ЗАМОВЛЯТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Чверть Століття на Громадській Ниві (повинна мати кожна членка) $4.25

Мистецька Книжка 4.00
Ukrainian Embroidery Desings and stitches

„Нашим Найменшим" (віршики, пісні, байочки, гри, для маленьких) 1.50

Мистецькі Скарби Українських Вишивок 1.75

Три Сильветки — написав проф. Л. Білецький 1.50

„Подорож по Україні" — мапа і лекції для молодих дітей 2.00

„Програма Музею Союзу" ..... .25
Museum and handicraft

Статут Союзу Українок Канади ..... .25

Колядник для дітей, з нотами і словами, написав проф. С. Яременко ..... .75

Блискуча Зоря ..... .50

Куховарська Книжка 5.50
by (Savella Stechishin) Traditional Ukrainian Cookery.

Замовлення просимо слати на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

764 Barton Street East. Hamilton, Ont.

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

РІК IV СЕРПЕНЬ, 1963 Ч. 8

„З ДУХОМ ЧАСУ"

Ще такі свіжі враження з щойно відбутого загального з'їзду Союзу Українців Самостійників у Вінніпегу, а в тім і Союзу Українок Канади, молоді. З'їзд, своєю чисельністю учасників, своєю репрезентацією місцевих клітин виказав сили організації і тими силами безперечно треба радіти. Адже зростають кадри молодих робітників, а в рядах організації далі стоять старші громадяни, з багатим досвідом довголітної праці.

І от з приводу цього відбутого з'їзду насувається кілька думок: Що перед нами? Хочемо йти вперед? Хочемо бачити нашу організацію живою, творчою? Хочемо знову осягати певні успіхи? Радіти вкладом в розбудову нашого життя? Нести службу українській справі?

Відповідаючи на повищі питання не можемо поминути того факту, що українське життя в Канаді загально змінилось за останніх десять, пятнадцять років. І варто нам приглянутись до тих змін, відчути дух часу, наблизитись до нього і додержати йому кроку. Тимбільше, що організація, включно зі своїм проводом і всім своїм членством вступила, так би мовити, в нову фазу: новий провід перебрав керму. З далекого заходу, перевезено центральні установи на схід — Торонто - Гемилтон.

В чім же ми бачимо зміни в українськім житті в Канаді? В яких аспектах вони являються перед нами? І треба сміливо сказати, що вони є під кожним зглядом позитивні, додатні, високо-культурні. От візьмім, хоч би за перший приклад велике зацікавлення красним письменством, постали літературно-мистецькі клюби, в них знайшли українські письменники, поети, журналісти, мистці вияв свого таланту, обміну думок, дискусії на появу нових творів. А ось наші святкові імпрези прибрали цілком іншого характеру, перетворились на академії, що крім самого змісту свята, в них виступають дійсні мистецькі таланти. Удосконалені українські хори, в яких бере участь молодь виступають на фестивалях з репертуаром своїх українських композиторів і горді за свого Лисенка, Бортнянського, не менше як німці за свого Мендельсона, Шумана, або Штравса. Скромні раніше народні танці перетворились на ансамблі і пізнала в них молодь красу модерного або класичного стилю та його сучасних творців. Молоді малярі-художники, скульптори улаштовують мистецькі виставки своїх праць і дали вже чудові зразки творів образотворчого мистецтва. Продовжують свою працю на цьому континенті наукові установи: УВАН, НТШ, Інститут Дослідів Волині, потворились нові Виховні Семінарі для матерів й т. п. Постала Організація Українських Педагогів. Маємо Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій.

В канадійських університетах потворились катедри навчання української мови, літератури, уведено українську мову в публичних школах в поодиноких провінціях в Канаді.

А ось подиву гідне досягнення в українському науковому світі: може серед найбільш несприятливих умовин, українські науковці дали незрівняні досі в історії, свої праці: словники, Енциклопедія Українознавства, Археологія, Мала Енциклопедія, Етимологічний Словник, наукові збірники та сотки інших цінних видань.

Вол. Підпалий

ПАМЯТІ МАТЕРІ

Я твій портрет фіялками вберу, —
ти ж так любила голубі фіялки.
Мене ти вчила
правді і добру,
мене до праці
ти привчала змалку...
Я доторкнусь твого чола, —
на ньому зморшки, й ті
такі ласкаві...

ти все дала
й нічого не взяла:
ні крихти хліба,
ні спасибі навіть...
Все те, що мав, і те, що в мене є,
що від людей, що від землі святої,
що радість в рядках моїх встає,
передана в моє життя тобою...
Дочку, можливо, матиму...
Хто зна,
про що в гаю зозуля накувала...
О, як я хочу, мамо, щоб вона
твоє велике, щедре серце мала

Це так би мовити, дорідний урожай за останне десятиліття. Постали нові часописи, журнали, зникли й жіночі сторінки по часописах а на їх місце прийшли жіночі самостійні журнали.

Можна ще було б вичислити ряд побудованих інституцій, народніх будинків, чи нових організацій, але над тим ми не будемо зупинятись.

Міг би дехто спитати: яке ж відношення має це все до організації Союзу Українок Канади? А відношення це дуже великої ваги. Пригадаймо собі, що в році 1936-тім Союз Українців Самостійників спровадив був з Европи до Канади О. Бочковського на наукові виклади через літні вакації, опісля знов проф. Дмитра Дорошенка. Ця увага до української науки, до її науковців ставила організацію Союзу Українців Самостійників на широкій українській площині, надавала її широкого світогляду і поваги. Ми тоді вважали працю науковця всеукраїнською, цінили його як людину науки, цінну для цілого нашого народу. Чи зберіглась ця засада в нас досьогодні? А коли зберіглась і коли ми стоїмо вище від організацій загумінкового характеру, вище від льокального патріотизму, то всі ці додатні вияви культури в нашім українськім життю відограють і для нас велику ролю.

Є моменти, коли люди, чи організації віддаляються від загальних питань, замикаються, так би мовити, у своїх вузьких ґетах, а є знов моменти, коли наближаємось до всеукраїнських справ і тоді маємо право казати собі, що ми стаємо понад ґрупи, понад партії, що служимо українській справі, українській науці, українській культурі в цілому — все те, що є в програмі організації Союзу Українців Самостійників. До цього тягнеться наше молодше покоління, йому імпонує той потенціял, те відмінне від первісного піонера обличчя сучасного українця і в молоді народжується гордість за своє походження, за талановитість і життєздатність свого народу.

Оце є кілька думок з нагоди нашого з'їзду як визов для нас, як визов до нашого проводу. Нам сьогодні не вистарчає вже йти утоптаною дорогою, повторювати знов все те, що ми робили тому 25 років, в розумінні конкретної праці і не буде така праця вдоволяти наше молодше покоління духово, воно буде де інде шукати за виявом свого духового обличчя.

Тому, коли хочемо, щоб наша організація жила живим життям, то те життя сучасного мусить вливатись в нас живою струєю, хвилювати нами і вести нас всіх на вершини наших завдань для служби ідеалові цілої української нації.

УКРАЇНЕЦЬ ЧЛЕНОМ КОРОЛІВСЬКОЇ КОМІСІЇ КАНАДИ

Проф. Ярослав Рудницький

Оттава, Канада. Тут проголошено склад Королівської Комісії в справах двомовности й бікультуризму Канади. Між членами Комісії є один українець, а саме проф. Ярослав Рудницький, голова Департаменту Славістики Манітобського університету, президент УВАН і Української Наукової Ради в Канаді, відомий український науковий і громадський діяч. — Завдання Королівських Комісій Канади досліджувати окремі питання канадійського життя й рекомендувати урядові відповідну дію для реалізації в житті країни. За останніх 100 років було понад 1200 ріжних Королівських Комісій для розгляду різних справ. Найбільш зацікавлення серед українців Канади викликали: Комісія для справ мистецтва й культури, очолювана Мессеєм у 1949—1951 рр., та недавна Комісія в справах освіти. В дотеперішніх комісіях не було ні одного українця. Треба радіти, що нарешті й в цю ділянку загально канадійського життя входять наші професіоналісти.

Слідуюче число „Проміння"

Повідомляємо наших читачів, що число журнала з вересня не вийде. Це час вакацій і передишки. Слідуюче число буде 9—10 і появиться на початку м. жовтня. Адміністрація буде нормально функціонувати і всякі звідомлення, передплати та матеріяли просимо без перерви надсилати на звичайну адресу.

РЕДАКЦІЯ

Огляд нашого з'їзду

Є три прикмети, що роблять з'їзд успішним — чисельна репрезентація відділів та гостей, добірна і пляново переведена програма та доволі часу на викінчення справ.

У з'їзді Союзу Українок Канади, що відбувся у Вінніпеґу в днях 2 і 3-го липня — дві перші прикмети — число учасників і програма, треба сказати, що були дуже добрі. Не дописував лише брак часу і то не перший раз. Союз Українок Канади мав у цілому лише три сесії — понеділок 2-го липня дообідня і пообідня, включно з святковою академією і вівторок одна сесія. Бракувало ще одного дня, щоб можна було не кваплячись вирішити всі біжучі справи та дати нагоду делеґаткам сказати про свою працю на місцях. Прийшлось обмежити час привітів делеґаткам і хоч вони добровільно згодились не говорити привітів — не значить, що з'їзд з того скористав, бо не довелось вислухати багато цікавих думок. А факт є, що організація зросла числом членства та справами остільки, що потребує більше часу на свої наради. Офіціяльних делеґаток на з'їзді було 105, крім гостей учасниць. На сесіях засідало від 150 до 180 осіб, включно з президією з'їзду.

З'їзд почався передз'їздовими нарадами в суботу в залі Катедри Пресв. Тройці. Тому, що це були лише передз'їздові наради, ніяких офіціяльних рішень не переводилось. Першою справою, що викликала досить живу дискусію було питання вступу Союзу Українок Канади у Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій в скороченні СФУЖО. З тих широко обговорених питань виявилось, що членство Союзу на місцях не було досить поінформоване і наради погодились відложити рішення до слідуючого з'їзду.

Другою справою, що була обширно обговорена це журнал „Промінь", головно його зміст. Опінія читачок, думки про його зміст були дуже цінними додатками для редакції та організації взагалі. Багато голосів заявлялись за тим, щоб звіти діяльности відділів подавати в сконденсованій формі, а всі подробиці праці задержувати у відділах протоколами. Натомість дати більше місця на статті педагогічні, як порадня матерям у їх виховальній праці.

Навязуючи до питання виховальних матеріялів у журналі, з'їзд мав нагоду почути привітальне слово гості-бесідниці з Торонто, фахового педагога панну Тоню Горохович. В цій справі редакторка журнала їздила до Торонта, щоб особистим контактом заангажувати когось до цієї важливої ділянки праці, що є чи не найбільшою у нашій програмі. У своїм привітальнім слові панна Горохович окреслила кілька цікавих проблем та висловила свої враження про з'їзд. Її обширна доповідь по цій лінії була виголошена в понеділок.

З'їзд з ентузіязмом повітав нововибрану голову Союзу Українок Канади, пані Анну Токарик. Пані Леся Івасюк, складаючи побажання, квітчає її корсажем.

Вечером того самого дня відбулась спільна сесія і відкриття з'їзду всіх організацій СУС та чайне прийняття заходами пров. екзекутиви Союзу Українок на Манітобу. Так само в неділю цілий день відбувались сесії СУС.

Перша офіціяльна сесія Союзу Українок Канади відбулась в понеділок рано в залі Собору Св. Покрови на Боровс. Сесію формально відкрила голова пані Стефанія Пауш гарною промовою, привітавши таке поважне число учасниць Ціла ранішня сесія була присвячена звітам урядниць центральної управи, що висвітлювали поодинокі ділянки праці за останніх три роки. І хоч звіти діяльности не здавались, бо

були вислані наперед до відділів, над ними відбувались дискусії та офіціяльне їх прийняття з'їздом.

Ця перша сесія, що почалась дуже гарно, з виробленими певними формами надавала з'їздові багато поваги хвилини. Всі бувші голови Союзу, яких було 6, діюча голова, голови пров. екзекутив та гості-промовці творили президію з'їзду. Сесіями уміло керувала голова організації Стефанія Пауш. Відкриття сесії попередила молитва, яку провів Всеч. о. Стус та зложив привіт від громади Собору.

Слідували привіти голов пров. екзекутив —

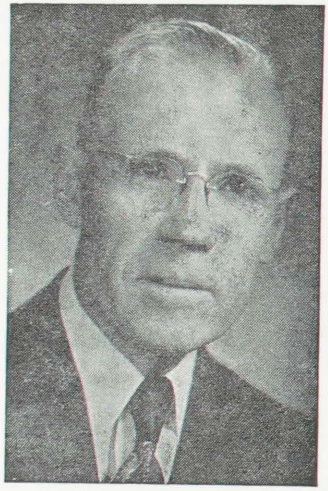

Адв. ТЕОДОР ГУМЕНЮК

новообраний голова Союзу Українців Самостійників в Канаді. Заслужений громадський діяч серед української спільноти в Канаді і як канадійський горожанин не менше, бо вже від багатьох років є він Королівським Радником. Серед своїх товаришів професіоналістів тішиться повагою.

Адв. Т. Гуменюк народився в Західній Україні. До Канади прибув 1908 року молодим юнаком і самостійними силами осягнув освіту та добився становища професіоналіста. Він був першим адвокатом серед краянців у Східній Канаді. Найбільшими його заслугами є праця на полі громадськім, виявив себе жертвенним меценатом на розбудову виховальних інституцій та інше. В 1959 р. адв. Гуменюк відбув подорож на Україну. 1961 року українське громадянство вшанувало його заслуги, велике прийняття відбулось у Торонті. Адв. Теодора Гуменюка вітаємо на позиції голови СУС та бажаємо йому успіхів.

пані: Таїсія Бевш — Східна Канада, Ольга Завісляк — Манітоба, Ольга Андрущак — Саскачеван, П. Сліпчук — Алберта, Д. Масцюк — Б. К., Марія Мандзюк — дружина посла М. Мандзюка з Оттави, Люба Кут — Ванкувер, Марія Микитюк — Вернон.

Виказ імен делеґаток, що були покликані і представлені з'їздові — **Брітіш Колюмбія:** Люба Кут, М. Паланич, А. Гуцуляк Ванкувер; Є. Елиняк — Ню Вестминстер; М. Микитюк — Вернон. **Алберта:** А. Скуба — голова, Д. Яндова, Е. Верхомин, Н. Мельничук, Л. Феняк, В. Леськів, М. Фербей, Л. Ґреґорій, М. Самоїл — Едмонтон; В. Купченко відділ ім. Л. Українки в Едмонтоні; К. Самелюк — голова, М. Ілюк, Г. Винничук, Р. Шандро, М. Ґошко — Веґревил; М. Чарнецька — голова, П. Ворон — Келґари. **Саскачеван:** Марія Бурак — голова. Є. Табашнюк, Р. Драган, С. Стратійчук, Й. Михайленко. Д. Баєр, П. Хомин, М. Мадюк — Саскатун; П. Барабаш — Гефорд; М. Катеринич — Норт Бетлфорд; А. Марусяк — Принс Альберт; добр. Л. Слюзар, Є. Козяр — Канора; добр. Г. Кіцюк, М. Андрейчук — Реджайна; добр. О. Бойчук, А. Цимбаліста, А. Ковалик — голова — Йорктон; С. Денесик — Тіодор. **Манітоба:** А. Воробець — голова, Т. Гаврисишин, О. Долинчук, М. Симчич, Є. Білич, А. Павлик, А. Сирник, Р. Кондра, М. Юрків, А. Сарчук, О. Войценко, М. Марко, А. Процюк, Г. Майба, Г. Ласько — Вінніпеґ, (в. Л. Українки); А. Харенко — Транскона; М. Нижник — Ст. Боніфас; В. Ґоряк, Р. Супрун — Вінніпеґ (в. О. Кобилянської; добр. Н. Стус, М. Сеніцька, М. Кушнірук, Ф. Подольська — Вінніпеґ (в. Кн. Ольги); П. Буґера, М. Лебедович — Роблин; К. Долинчук — Толстой; А. Баран — Роза; М. Неґрич — Вайта; А. Перепелюк — Флин Флон; М. Андрейчук, З. Ситник — Давфин, М. Ілюк, Сондавн; М. Персович — Сірко; **Східна Канада:** В. Козій — голова. А. Пасерб, С. Олійник — Торонто (в. Кн. Ольги; М. Пилипяк — Гемилтон; добр. М. Керніцька, Г. Вахна — Виндзор; добр. К. Пахолків — голова, Є. Шелепюк — Форт Вілліям (в. Д. України; С. Музика — голова — Вест Форт Вілліям; Р. Баран — голова — Форт Віліям (в. О. Басарабової), П. Дверничук, Д. Ковач — Лонґ Бренч; М. Мандзюк — Оттава; Г. Мельник — Монтреал (в. Доньки України; Євгенія Заґуряк — голова, Ксеня Самолюк, О. Бурак — (відділ Г. Барвінок); урядниці центральної управи і референтки: С. Пауш — голова Союзу, Л. Івасюк, Н. Базюк, М. Будник, М. Гнатюк, Р. Карпяк, К. Міських, О. Лукомська, Н. Боднар, С. Стечишин, М. Ткачук, М. Мадюк, М. Бурак,

А. Токарик, Н. Когуська, гостя-бесідниця Тоня Горохович — Торонто, письменниця Людмила Івченко — Вашінґтон.

Окремий привіт на пополудневій сесії зложила з'їздові письменниця Людмила Івченко від Обєднаного Сестрицтва в ЗДА з Вашинґтону. Вона переповіла про їхню працю за два роки. Мають 31 відділів. Вдячні Союзові за співпрацю, обмін думок та друкованих матеріялів.

Писемні привіти наспіли від Впр. Архиєпископа Михаїла з Торонто; від відділів: Л. Українки з Мензі, Ман., Л. Українки з Норт Бетлфорду, Л. Українки з Брентфорду, С. Русової з Кемсеку, добр. Л. Слюзар — (почесна членка) з Монтреалу, Мих. Чвалюк з Мензі. Привіт з'їздові попереднього дня на спільній сесії зложила представниця Комітету Українок Канади, адвокат Марія Вавриков.

Звіт з перебігу Конґресу Інтернаціональної Жіночої Ради у Вашінґтоні дала пані К. Міськів, яка була одною з делеґаток Канадійської Національної Жіночої Ради. Конґрес відбувся при кінці м. червня, 1963 р.

По цім слідував обід для всіх учасників з'їзду, що його приготовило жін. т-во, відділ при Соборі Св. Покрови. Гості всі залишились на святочну академію, яка відбулась зараз по обіді.

Академія була коротка і присвячена 100-літтю народження Ольги Кобилянської та 50-літтю смерти Лесі Українки. Програму попередило коротке слово голови Союзу Стефанії Пауш. Галя Лазарук-Гендерсон з Давфину відспівала дві пісні — „Горить моє серце" і „Марічка" чим полонила учасників свята. Святочний реферат виголосила Наталя Когуська, Теодора Гаврисишин — художнє читання — „Лист", О. Кобилянська і славний своїми виступами жіночий квінтет, в якім виступали — Ольга Долинчук, Ольга Завісляк, Стеф. Петрів, Галя Ґаджоса, Стеф. Юрківська, відспівав три пісні — „Крізь сльози", „Реве гуде негодонька" і „Тиха нічка". На закінчення відбувся показ українського строю Лесі Українки, що його вона була одержала в подарунок під час свого побуту у Західній Україні, і якого центральна управа набула з Німеччини для музею. Стрій промоделювала пані Леся Івасюк.

Сценічне оформлення на академію виконали членки з'їздового комітету. Два свіжо намальовані портрети — Лесі Українки і Ольги Кобилянської, роботи малярки Катерини Антонович були атракцією сценічного оформлення. Присутній на сесії малярці К. Антонович з'їзд висловив признання.

Слідувала грунтовно опрацьована доповідь панни Т. Горохович — „Найпекучіші виховні

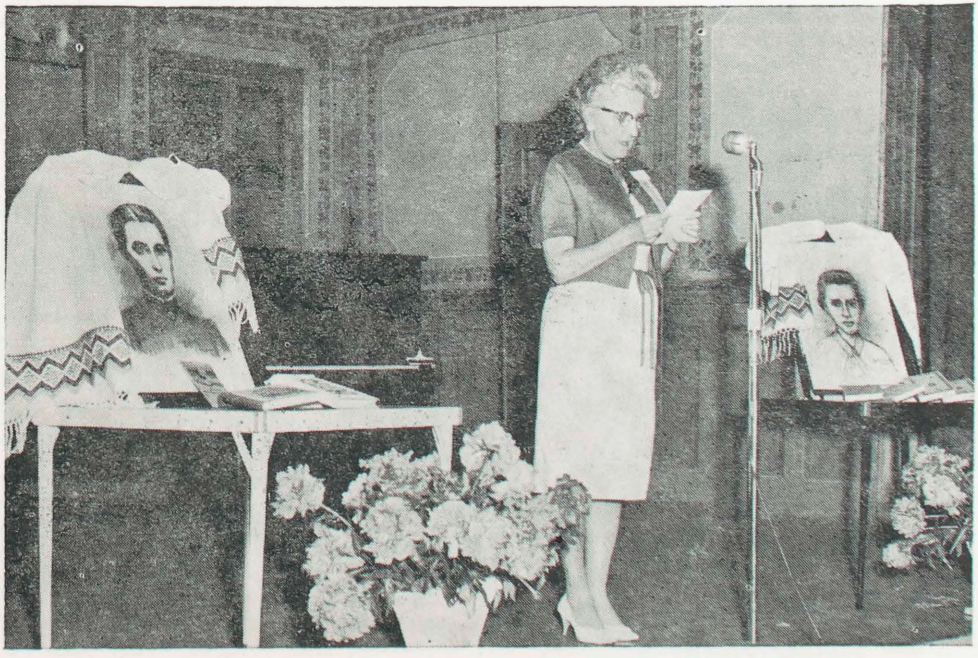

Світлина святочної академії — художнє читання „Лист" — Теодора Гаврисишин.

Гість-промовець — Тоня Горохович з Торонто.

потреби і передумови їх сповнення". (Доповідь буде поміщена окремо). Наталя Когуська зреферувала видану Союзом Українок Канади книжку Марії Пастернакової „Українська жінка в хореографії" по чім з'їзд рішив вислати привіт і признання авторці, що живе в Торонто.

Прот. В. Сенишин, ректор Інституту П. Могили в Саскатуні представив проєкт-плян нового будинку Інституту, зазначаючи в пляні приміщення, де мав би знаходитись музей Союзу Українок Канади та зробив заклик, щоб відділи і членство складали пожертви на Інститут.

Номінаційна комісія проголосила склад нової управи Союзу Українок Канади з осідком Гемилтон-Торонто. По офіціяльнім стверджені нової управи, пані К. Міськів вручила уступаючій голові дарунок з відповідною промовою та оцінкою за її довголітню працю та посвяту, яку вона віддала для організації.

Дообідня сесія у вівторок була ділова. На ній обговорено ряд проєктів праці на наступні роки. Референтка журнала Ольга Лукомська провела церемонію вручення нагород учасницям останньої кампанії у придбанні нових передплатників. І так першу нагороду одержала пані Соня Стратійчук з відділу в Саскатуні. Членки відділу в Саскатуні придбали 84 нових передплат, другу нагороду одержала пані Марця Сеніцька — відділ кн. Ольги у Вінніпеґу — число придбаних цим відділом передплат — 37. Окреме признання висловила голова Союзу п. В. Перепелюкові, який у своїй подорожі придбав 42 нових передплат.

Слідували реферування проєктів праці — молодші відділи СУМК — Н. Боднар, однострій сумківок моделювала панна М. Базюк. Дискусії над практичним виконуванням проектів і програми з молоддю на місцях, бібліотеки для дітей, платний інструктор, вік молодших сумківців і перехід з молодшого до старшого.

По короткій обідній перерві відбулись ще наради в справі поширення по відділах книжки „Українська жінка в хореографії" — прихід по оплаті видатків друку призначений на журнал, наради в справі надходячого 100-річчя Канади, прапор та інше. Прочитано і прийнято резолюції.

По закінченні ділових справ, уступаюча голова пані Стефанія Пауш провела церемонію вручення головства нововибраній голові. Вона привітала пані Анну Токарик на цім новім пості, представила її як одну із заслужених передових членок Союзу Українок Канади, та складаючи ґратуляції, побажала їй успіхів у цій відповідальній праці. Хвилина була зворушаюча для обидвох.

Зложивши офіційну, а разом з тим щиру подяку за вибір і довіря, пані Токарик звернулась до присутніх із закликом до дальшої праці. „Нам вже не треба вибиватись наперед — сказала голова — ми вже є нарівні з іншими організаціями. Нам треба тільки задержати цей рівень".

Сесія закінчилась відспіванням гимну.

Р. Карпяк і Л. Івасюк,
секретарки з'їзду.

Центральна Управа Союзу Українок Канади

Уступаюча голова — Стефанія Пауш, Едмонтон
Голова — Анна Токарик, Гемилтон
1-ша заст. — Калина Сакалюк, Торонто
2-га заст. — Доця Мандзюк, Торонто
3-тя заст. — Анна Мельник, Едмонтон
4-та заст. — Ольга Андрущак, Гефорд, Саск.
5-та заст. — Стефанія Якимець, Торонто
Рекордова секретарка — Юлія Никифорук, Торонто
Кореспонденційна секр. — Орися Сушко, Гемилтон
Касирка — Галя Липка, Гемилтон
Редакторка журнала — Наталія Когуська, Вінніпеґ
Голова Видавничого Комітету — Савеля Стечишин, Саскатун
Голова Комітету Музею й Мистецтва — Марія Буряник, Саскатун
Референтка Культурно-Освітна — Др. Г. Янішевська,

Торонто
Референтка Фундації ім. Наталії Кобринської — Марія Гавриш, Едмонтон
Референтка Зовнішніх Зв'язків — Ганна Балан, Торонто
Референтка журнала — Ольга Лукомська, Едмонтон
Референтка Горожанства — Ольга Гамара, Торонто
Референтка Молодших Відділів СУМК — Наталія Базюк, Едмонтон
Референтка Міжнародніх Справ — Катерина Міськів, Едмонтон
Референтка Цивільної Оборони — Леся Хорош, Торонто
Референтка Домашньої Економіки, — Анастасія Сенів, Едмонтон
Референтка Добродійної Праці — Настуня Тріщук, Оттава

Центральна управа доповнить склад референток, які будуть проголошені в „Промені" пізніше.

МАРІЧКА

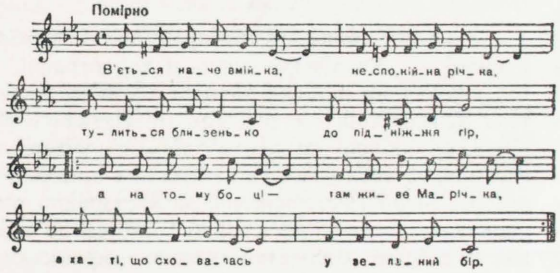

Цю українську народню пісню співала пані Галя Лазарук-Гендерсон на святочній академії 100-ліття народження Ольги Кобилянської під час з'їзду Союзу Українок Канади у Вінніпеґу.

На рекомендацію пані Галі містимо цю пісню в журналі, за якою постійно питаються у нашої співачки і диригента давфинського хору — пані Галини Лазарук-Гендерсон.

В'ється, наче змійка
Неспокійна річка
Тулиться близенько
До підніжжя гір;
А на тому боці — (2)
Там живе Марічка,
В хаті, що сховалась
У зелений бір.
Як з хатини вийде,

На порозі стане,
Аж блищить красою
Широчінь ріки,
А як усміхнеться, (2)
Ще й з під лоба гляне:
„Хоч скачи у в оду!"
Кажуть парубки.
Не питайте, хлопці,
Чом я одинокий
Берегом так пізно
Мовчазний хожу?
Там на тому боці (2)
Загубив я спокій,
А туди дороги
Я не нахожу.

Та нехай сміється
Неспокійна річка,
Все одно на той бік
В путі знайду.
Чуєш чи не чуєш, (2)
Чарівна Марічко?
Я до твого серця
Кладку прокладу.

Світлина учасниць з'їзду Союзу Українок Канади у Вінніпегу 1-го липня 1963 р.

РЕЗОЛЮЦІЇ УХВАЛЕНІ НА З'ЇЗДУ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ У ВІННІПЕҐУ 2-го ЛИПНЯ 1963

Зібране на З'їзді Союзу Українок Канади українське жіноцтво висловлює глибоке обурення, що на Всесвітнім Конґресі Міжнародної Демократичної Федерації Жінок, що відбувся у Москві 24-29-го червня 1963 року, жінки з України не виступали як окреме репрезентативне, самостійне тіло з правом голосу в інтересах України, що їм правно належиться, а входили в склад делеґації СССР як підрядні, засвідчуючи тим, що Україна поневолена і не має права діяти самостійно; З'їзд звертається до Комісії Статусу Жінки при Об'єднаних Націях, членом, яких є Україна, вглянути в існуюче становище української жінки на її рідних землях; З'їзд заявляє, що українська жінка в Україні, разом із цілим українським народом не бажає в своїй країні московського панування, змагає до того, щоб звільнитись від московського ярма і здобути для України національну незалежність та державну самостійність.

**
*

З уваги на те, що цього року припадає 100-ліття народження письменниці Ольги Кобилянської і 50-ліття смерти поетеси Лесі Українки, зібране на З'їзді Союзу Українок Канади у Вінніпеґу українське жіноцтво, вшановуючи память обидвох урочистою академією на своїй сесії, клонить голову перед їх великими заслугами, як індівідуально, в процесі ушляхетнювання й удосконалювання одиниці, так і української нації в цілому; З'їзд уважає, що твори кожної з них завжди будуть вказувати напрям українському народові в дорозі його національних ідеалів; З'їзд поручує всім своїм відділам по цілій Канаді улаштовувати в себе святочні академії, щоб гідно відзначити ці памятні роковини а також поручає членству на місцях присвятити якнайбільше уваги читанні та студії їх творів.

**
*

Цей З'їзд, розглядаючи уважно питання української мови серед молодшого покоління, якому вже від ряду літ присвячує увагу Союз Українок Канади, шукаючи шляхів поліпшення виховальної системи, повертає знову свої очі до українського дому, родичів, а з окрема української матері, яка перша повинна дати основне знання рідної мови дитині, З'їзд рекомендує придприйняти рішучі кроки в дальшій праці в цім напрямні — прийти на поміч матерям у їх виховальних проблемах дома, постарчати самим матерям відповідної допоміжної літератури, поорганізувати при товариствах виховальні семинарі для матерів з відповідною програмою, подбати про рідні школи в кожній місцевості.

**
*

Цей з'їзд Союзу Українок Канади схвалює почин Комітету Українок Канади, який поробив заходи, щоб, відзначуючи 50-ліття смерти Лесі Українки, видати її монографію та деякі її твори в англійській мові перекладу Віри Рич. З'їзд уважає, що таке видання є дуже важливим і необхідним і що воно поширить розуміння Лесі Українки та її творів серед англомовного світу.

**
*

З нагоди появи друком праці Марії Пастернакової — „Українська жінка в хореографії" і що книжка ця вийшла заходами Союзу Українок Канади коштом фундації ім. Наталії Кобринської, зібрані на цім з'їзді його учасниці, насамперед висловлюють найглибше признання авторці Марії Пастернаковій за її старанно опрацьовану студію про історію і мистецтво танцю, та зібрані „Силуетки сучасних українських танцюристок", а в цілости праця як така насвітлює одну із всебічних ділянок культури українського народу і що це перша цього рода публікація по за межами України; з'їзд оцінює заходи центральної управи Союзу Українок Канади, а зокрема оцінює вартість фундації, яка пішла на зустріч цьому виданні, й яке буде поширене через членство Союзу по відділах, в користь журнала „Промінь".

**
*

Заслухавши звідомлення з ділянки видавничої діяльности Союзу Українок Канади, базою якої є фундація ім. Наталії Кобринської, з'їзд піддержує й одобрює дальші пляни праці організації в розбудові фундації, висловлює признання її референтці Марії Гавриш за її невтомну працю досі і звертає особливу увагу на потребу видавання підручної літератури для матерів з ділянки виховної та піддержує дальші пляни у розбудові фундації в користь видавничої діяльности, які центральна управа Союзу Українок Канади в порозумінні з видавничою комісією буде вважати за потрібне видавати.

**
*

З'їзд стверджує великі досягнення у видавничій праці журнала „Промінь", схвалює його цінний зміст, рекомендує організаційну частину

журнала робити більш сконденсованою, закликає членство надалі поширювати журнал при всяких нагодах та піддержувати його морально і фінансово; з'їзд зокрема висловлює признання членству відділів на місцях за активну участь у двох кампаніях за новими передплатниками, за пожертви відділам та особам та складає ґратуляції переможцям обидвох кампаній.

***

Констатуючи факт, що музей Союзу Українок Канади міститься вже поверх двадцять років в Інституті П. Могили в Саскатуні, цей з'їзд висловлює глибоку подяку Інститутові за приміщення; з'їзд радо вітає згоду дирекції відпустити приміщення для музею в новому Інституті; зогляду на те, що музей Союзу буде надалі там міститись, з'їзд закликає всі відділи Союзу Українок з цілої Канади прилучитися до збіркової кампанії на новий Інститут в Саскатуні.

***

З огляду на надходячий ювілей 100-ліття Канади, цей з'їзд виносить постанову, щоб Союз Українок Канади, як організація, відзначила цей ювілей у своїй організації памятково способом, що його центральна управа Союзу буде уважати за найбільш відповідний.

Святочна доповідь на академії — Наталя Когуська.

ВИСЛІД 4. ЛІТЕРАТУРНОГО КОНКУРСУ СФУЖО ФУНДАЦІЇ МАРУСІ БЕК

Четвертий Літературний Конкурс, проголошений Світовою Федерацією Українських Жіночих Організацій і уфундований Марусею Бек, радною міста Дітройту, що мав за тему спогад і життєписний нарис, закінчився рішенням Літ. Жюрі на засіданні дня 13. червня 1963 р. —

Літературне Жюрі у складі — ред. Степан Волинець, ред. Наталія Когуська і др. Марина Рудницька розглянули 14 творів що надійшли на Конкурс і признали нагороди як слідує: ....

Дві нагороди, по 100 дол. кожна, признано за твори:

1. „МАК і ЛІЗА", спогад, якого автором по відкриті коверти виявились Ольга Литвин. —

2. „ПІД БОМБАМИ БЕРЛІНУ", спогад, якого автором по відкритті коверти виявилась Ганна Черінь.

Окрім того Літ. Жюрі відзначило ще кілька праць, які заслуговують на увагу:

„БІЛО ЧОРНА МЕРЕЖКА" — Міка Гарасовська-Дачишин

„ЗУСТРІЧ ІЗ ГНАТОМ ГАЛАЙДОЮ" — Олена Трофимовська

„СПОМИНИ З ДИТЯЧИХ ЛІТ" — Меланія Нижанківська

В загальному Конкурс виявив багато цікавих праць із перевагою спогадів над життєписними нарисами.

Степан Волинець
Наталія Когуська
др. Марина Рудницька

Наталя Забіла

***

Жорстоке і страшне в книжках
чи на екрані,
чи де б там не було — відштовхує
мене.
І не кажіть мені, що слід у вихованні,
як засіб уживать жорстоке і
страшне-
Воно для юних серць в житті
не дасть підпори,
а лиш поранення завдасть
непоправне.
або привчить до зла, привчить
холодним зором
байдужість бачити жорстоке
і страшне.
Ні! Хай виховує їх добрість
нескінченна,
краса і людяність, і сонячно-ясне
мистецтво — джерело для
радости й надхнення,
яким не може буть жорстоке
і страшне!

М. Коцюбинський

З глибини

Хмари

Коли я дивлюсь на хмари, ті діти землі і сонця, що, знявшись високо, все вище і вище, мандрують блакитним шляхом, — мені здається, що бачу душу поета.

Я пізнаю її. Он пливе чиста і біла, спрагла неземних розкошів, прозора і легка, з золотим усміхом на рожевих устах, тремтяча бажанням пісні.

Я бачу її. Велика і важка, повна туги й невиплаканих сліз, вагітна всіми скорботами світа, темна од жалю до нещасної землі, вона клубочиться чорними хвилями, важко дихає переповненими грудьми, ховає лице од сонця і гірко плаче темними сльозами, аж поки не стане їй легше.

Я знаю її. Вона... Неспокійна, вся насичена вогнем, вся палаюча великим і праведним гнівом. Мчиться гнівом. Мчиться шалено по небу і підганяє лініву землю золотою різкою... Вперед... вперед... швидше разом із нею... в мільйон раз швидше в повітрі... І гукає так, щоб всі почули, щоб ніхто не спав, щоб всі прокинулись...

Я розумію її. Вічно невдоволена, вічно шукаюча, з вічним питанням — нащо? до чого? — вона спустила сірі крила над землею, щоб не було видно сонця, щоб потопала в тінях земля, і сіє дрібну мряку суму...

Поете, я не дивуюсь, що любиш хмари. Але я співчуваю тобі, коли з тужливою заздрістю стежиш за хмаркою, що тоне, розпливається і гине в блакитній пустелі...

Утома

Душа моя втомлена — і навіть той жаль, що почуваю, нагадує лиш усміх, застиглий на обличчі мерця...

Я маю жаль до неба, бо хмари, що проходять по ньому, не лишають там жодного сліду: воно знов стає ясним й блакитним.

Жаль маю до землі, бо тіні, що вкривають її, пересунуться на інше місце, і де було тьмяно, знов ляже золото сонця.

З жалем дивлюсь на воду: мов дзеркало, одбиває вона красу світу, і коли невдоволена навіть — ламле всі лінії й фарби і творить своє.

І маю жаль я до осінньої рослини: кожна брунька ховає в собі надію життя і дасть нові пагони.

Тоді як я...

Тоді як попіл надій моїх нерухомою хмарою завис наді мною, тоді як сонце щастя не зжене з душі тіней, як дзеркало душі моєї померкло, потьмарилось, не одбива нічого, тоді як те, що облетіло і стало голим, — не розів'ється знову.

І чом не живу я, вища істота, як те мертве небо, як нежива земля, як вода, як рослина?

Спитати?

Не хочу... Втомився...

Грудень 1903 р.

Самотній

Я слухаю співи, яких ніхто не чує: то співає моя душа.

Завжди і всюди чую її любимий приспів:

— А ти самотній!..

І ніщо не заглушить — я це знаю — ніщо не заглушить тихого співу: крізь стогін хуги, крізь сміх весни, крізь регіт грому і плюскіт зливи — я все вчуваю:

— Самотній!.. Самотній!..

Навколо люди. Блищать їх очі, тремтять їх голоси... Снує срібну нитку розум і золоту серце, хвиля життя виходить з берегів, шумить і грає — і коли до уст моїх торкається келих веселощів — я чую вже знайомий реквієм душі:

— А ти самотній!..

Я плачу. З мого серця теж ллється струмок в море людського горя. І хоч тепла рука простягнена для дружнього стиску там, де його треба, хоч душа моя розкрита для чужого горя, як квітка для роси, а проте... а разом з тим — я чую — встає з глибини, як вічне прокляття:

— Ха-ха! Ти все ж самотній.

І коли навіть біля серця мого б'ється кохаюче серце, коли дві іскри злучаються в полом'інь щастя, коли здається, що сфінкс розгаданий вже — і тоді навіть...

...І тоді навіть чорним клубком котиться в грудях моїх болісний й гордий покрик:

— А я... самотній!..

Січень 1904 р.

Дмитро Міщенко

СІВЕРЯНИ

РОМАН

(Продовження)

— Ха-ха-ха! — засміявся він дзвінким, ніби нарочито прискореним сміхом. — Так, кажеш, можна понадіятись?

Колишній митник націлився був переконувати, та Баглай не став більше слухати: широким і надміру рішучим кроком підійшов до столу, на якому стояв уже виповнений Амбалом жбан, і, вихопивши з піхов відточений з обох боків сарацинський кинджал, рішуче підняв його над головою.

— Поклянемося в тому?

— Поклянемось!

Мстислав перший засукав на лівій руці рукав і сміливо підставив її під полискуюче вістря кинджала.

Баглай пустив із неї у свій келих кілька червоних крапель крові. Потім передав кинджал Мстиславові і зробив ті ж приготування.

Обмінявшись кров'ю, дружинники виповнили клятвені келихи янтарним вином і мовчки осушили їх, не полишивши жодної краплі. Потім обнялися і міцно поцілувалися на знак непорушної і вічної дружби, на знак вірності.

Принишклі на час кривавої клятви дружинники пробудилися враз і віншували ту згоду голосними вигуками, а потім — іскристим заморським вином.

Гуляли до пізньої ночі. Гучно гуляли, весело. А ключник ходив із кутка в куток, кусав, роздосадуваний, пальці. Де ж пак, скільки зусиль доклав він, щоб обплутати отого ведмедя, іменованого в Чернігові Мстиславом, отого мовчазного, але надійного в січі Всеслава, а чорноокий поганець спустив одним одному петлю і зруйнував геть усе плетиво, так надійно, здавалось, розставлені тенета.

Що тепер буде? Хто допоможе йому здійснити бажання всесильного кагана? Хто врятує від явної загибелі? Час не жде, хозари не сьогодні, то завтра перепливуть на огирах Десну, мов сарана та, полізуть на стіни Чернігова. А він — один, у нього нічого не підготовлено. Тільки й надії було, що оці п'яниці, дужі, як леви, і ласі на хмільне, мов мухи на патоку. А бач, як обернулися: п'яниць вихопили з рук. Саме так: із рук, бо лишалось притиснути обох, лишалось пригрозити холопством — і все, ці гультяї охоче виконували б його волю. А це вже сила. Два таких дужих лобуряки та ще й з охоронців княжого двору багато чим допомогли б у цім нехитрім серед загальної метушні ділі.

І от всьому кінець. І намірам, і життю, мабуть, кінець. Каган не простить тієї ганебної для хозарина втечі. Хай тільки не віддасть йому в руки княжни, хай тільки посміє не допомогти заволодіти княжною, — з землею змішає із злості. Тоді вже ніщо, навіть втеча не допоможе.

За столом помітно хмеліли.

Мстиславів побратим скористався цим і зумисне став ухилятися від вина. А коли побачив, що дружинники і зовсім очманіли, вийшов непомітно з-за столу і твердо попрямував у кутік, до Амбала.

— Сумуєш, ключнику? — запитав як у знайомого.

Амбал зміряв його суворим, явно невдоволеним поглядом, проте промовчав, ні слова не сказав на те.

— Кинь ти, — примирливо, ба навіть доброзичливо мовив дружинник. — Мстислав із наших рук не вислизне.

Грім серед ясного неба — і той не вразив би так Амбала, як ті тихі, доброзичливо виголошені слова.

„З наших?" — перепитав він сам себе і повільно, мимо волі своєї підвівся з ослона.

Дружинник навіть усом не повів на той рух. Повагом, не поспішаючи, поліз до кишені і витяг звідти чорну хустку з червоною каймою по краях.

Амбал глянув на неї — і ще більше дався диву, мало не ахнув, вражений: точнісінько таку ж хустку лишив йому й чаушіар, затійник таємної змови в сіверянському граді Чернігові. Точнісінько таку ж! Як знамення скріпленої кров'ю клятви і смерті за порушення клятви, як умовний знак для зв'язків хозарина з хозарином, змовника із змовником.

— Мстислав, кажу, не вислизне, — повторив Баглай, перейшовши на шепіт. — Тепер він у моїх руках. І він, і Всеслав. Та й ще дехто, зокрема оці ось дружинники, теж хозари, коли хочеш знати.

А ключник ніяк не міг оволодіти собою.

Дивився на рішуче, присмалене вітром і випещене разом з тим обличчя княжого дружинника і ніяк не міг взяти себе в руки. Мов отетерілий, стояв перед зухвалим переможцем, вершителем його й без того нещасливої долі.

Боги, так от хто він, цей щедрий дружинник! Хозарин, значить. Один із тих, хто мав слідкувати тут і за ним, і за княжною.

„Ну все, Амбале, — мислить розгублений ключник. — Вважай, усе. Тепер тебе ніщо вже не врятує. Раз вихопили з рук навіть можливість виправдатись перед каганом, значить, ніщо вже не врятує".

Баглай зрозумів причину тієї розгубленості і не став більше мучити й без того наляканого ключника.

— Та кинь ти сумувати! — по-дружньому штовхнув він Амбала. — Не все ще втрачено. Власне, нічого не втрачено. Каган вірить тобі і покладає на тебе великі надії. Чуеш, Амбале: покладає надії! Бо ти один серед нас вхожий до князя, а значить, і до княжни. Та й умієш робити такі речі... А за людей не бійся, — додав по деякім мовчанні. — Люди у нас будуть, людей вистачить, щоб здійснити сі благословенні небом наміри.

XXV

Одна путь, а сподівання різні

Коли на небі з'явилася вранішня зоря, віснича народження нового дня, ліси і зовсім принишкли, здавалось, приглядалися до того таємничого, тільки їм видимого згори світання. Але то тільки здавалося. Насправді ж усе спало. Навіть дерева — і ті спали, скорившись чарівній силі навислої над землею ночі.

Злі язики подейкують, що то красуня Зоря усипляє перед світанком усе земне, усе, що може спати. Бо не хоче, бач, щоб хтось видів, як повертається вона з покоїв мужа, нага й хмільна від щасливого кохання. А Зоря — богиня, і влада її безмежна. Хочеш не хочеш; а мусиш склепити о тій порі очі, мусиш чекати, поки не облачиться вона в тонке блакитне покривало і не сховається в небесних хоромах до наступної ночі.

Інший раз купається перед тим у хмарах. Тоді на землю падає роса, дрібна й густа, мов щедро пролиті кимсь сльози. Першими прокидаються од тієї купелі глухарі — вісники світанку. І то не разом, поодинці. Змахне котрийсь крилами, збудить співом своїм сонний ще ліс — і знову тихо. Але тепер уже не зовсів, тепер уже ненадовго. То тут, то там залопотять крильця — певне, горлиці промивають росою очі. А промивши, заворкотять на радощах. Бадьоро, голосно. Десь аж у піднебессі чується тим часом срібний звук сурми — то лебеді спішать на блакитні води озера. І ніби знак подають тим трубним співом. З густого, переплетеного між собою гілля, а надто з хащів полинуть дзвінки пташині голоси. І що далі, то сміливіші, що ближче до ранку, то завзятіше. От і сьогодні впала на землю роса, і пташки прокинулись зрання. А Всеволод спить. Не чує, натомлений нічними роздумами, що руки, обличчя і навіть склеплені повіки вкрили холодні краплини богиненої купелі, що лісом розлягається багатоголосий спів, немов перегук дів піднебесних. Йому, власне, так і здається, що співають десь там, угорі, високо-високо! Бо спів той ледь торкається слуху, легко і ніжно лягає на серце, не будить, а заколисує, ще дужче присипляє молодця. Аж згодом, коли із хащів лісових потягло прохолодою, парубок пощулився, сонний, і лупнув очима.

Довкола стояв густий сіро-молочний туман. Всеволод і не добрав спершу, сниться йому ця казка чи бачиться наяву. Не ліс, а море обступило його з усіх боків. Спокійне і невідчутне море. Струнке сосни скидалися на щогли потоплених носадів-кораблів. Ті, що далі, ледь виднілися, точнісінько тобі в воді! А крон і не видно, крони і зовсім зникали у високості. Один тільки дуб, обіч якого ночував нині Всеволод, схиляв над ним лапате гілля, тільки він і допоміг хлопцеві розібратися, що діється довкола.

„Е-е, — подумав. — Це вже і зовсім, видно, проспала богиня. Ач, якого туману напустила на землю. Либонь, усі хмари зігнала з високості, аби тільки певній буть, що люди не вгледять її наготи".

— Ти вже проснувся, сину? — почулося осторонь. — Ну й туман же сьогодні. Як тільки їхатимеш лісом? Дерева за кілька кроків не видно.

Осмомисл не йшов, — брів у тумані. Здалеку здавалося навіть, що осилює опір води. Та Всеволод не брав того до уваги. Всеволода дивував тепер не так туман, як тон батькового голосу, а надто висловлені щойно думки. „Як тільки їхатимеш..." То значить... значить, він згоден?! Значить, схвалює його наміри їхати в Чернігів і добувати собі княжну?

Батько не помічає синової радості; сідає поруч на одволожене туманом сіно й веде не скінчену річ.

— Послав підконюших розшукувати ко-

ней. Погода непевна, коли б не трапилось чого на пасовиську. Вовки можуть перерізати їх у тумані. Найбільш боюся за лошат.

— Туман незабаром розійдеться, — потішив його син, тепер тільки збагнувши, що відповів одразу на два запитання. — Хай тільки бризне сонце, де й дінеться оця заволока.

Розмова не в'язалася, одначе теплою була і багатослівною, чого ні батько, ні син не пам'ятають за цей останній десяток літ, принаймні відтоді, як Всеволод почав відчувати себе дорослим. І це одне вже означало, що вони розлучаються.

Як тільки над лісом знялося сонце, туман справді почав розступатися, так ніби танув, пригрітий тим ніжним, щойно народженим теплом. Лише по узліссю тримався якийсь час, прикритий згори лапатим гіллям крислатих дубів, біломолочними заводями стояв у неглибоких видолинках на пасовиську чи просто слався над землею. І то ген-ген аж там, вдалині. З заводей тих, немов із казки, виринали іноді коні — спершу одні тільки гриваті голови, далі й корпуси чуйно насторожених чи попаски блукаючих огирів.

Всеволод зупиняється на узліссі, неподалік від оселі, і довго дивиться на знайоме з дитячих літ пасовисько, на туманні заводі, — такі чарівні, такі звабливі заводі, ніби й не бачив їх зроду, ніби привиділись оце вперше. Потім рушає і йде росяними травами прямо на коней. Міг би й покликати Вороного — хіба важко набрати в груди повітря й пустити в оцей свіжий після росяної ночі простір витієватий, тільки Вороному зрозумілий свист? Та Всеволод не кличе. Мрійний, замислений, простує високими травами, лишаючи по собі широкий росяний слід.

Дивно: звечора заснути не міг, під'юджений бажаннями, серед ночі ладен був їхати до Чернігова, а зараз не наважиться. Таке відчуття, ніби назавжди лишає пасовисько оці і з'їжджені, і сходжені простори.

Чого він зазнав на них? Чого йому жаль? Самотності своєї чи, навпаки, тих, з ким ділив він самотність, хто не лишав його в самотині? І далі ці, повиті туманами, і птаство угорі, по зарослях лісних. А надто ліс довколишній... О, коли б він міг поговорити з ними, коли б то міг! Сказав би все, як є. Вклонився б аж до ніг. А то й поцілував би на прощання. Бо вони не причиняли йому зла, були єдиною утіхою в житті. І не дали загинути в самотині. Красою й співами уберегли від передчасної розпуки.

Ліворуч, десь з-над лісу, злітає й котиться свіжими просторами голосне, витієвато-переливчасте іржання. Всеволод пробуджується й одразу ж зупиняє ходу, нишпорить очима по узліссю, між поріділих зазубнів, що виходили подекуди на поляни. Знає, що ірже Вороний, і не може знайти його між деревами, в густому біломолочному тумані. Тоді набирає повні груди повітря, кладе два пальці в рота — і дикий свист розтинає промитий росами простір, луною відгукується в лісі.

Вороний певний тепер, що то господар: у нього такий же витієвато-переливчастий свист, як і послане щойно іржання. А тому не вагається, вигуляний, скаче прямо на Всеволода, аж стелиться над травою.

До оселі парубок приводить його в руках. Звільна приміряючи, надіває кращу вуздечку з непоказним уже, хоч пристойним все ж шовковим поводом, потім покриває спину добре притертим підкладом і, вже сідлаючи, згадує, що в батька зберігається десь краща, ба навіть розкішна збруя. У витязя виміняв її потай. Коня, здається, віддав за неї з-під себе. А сідло там яке, з оздобами. Дитиною ще, пам'ятає, любувався ним. Згодом батько сховав десь на конюшні, а може, й продав кому. Синові ж бо не показує... А добре було б прикрасити сідлом тим Вороного. Та й збруєю. Адже вона куди ліпша за цю. Адже нею прикрашений був кінь витязя!

Замисливщись, Всеволод припинив сідлати огира. Стояв поруч, нерішучий, розгублений. А з ганку стежив за ним Осмомисл і певен був, що син завагався в останню мить і коли не роздумав ще, то схильний роздумати, відкласти свій від'їзд. Сам не знає чому, але злякався, боявся, щоб того не сталося часом, і поспішив розбити синові вагання.

— Збираєшся, Всеволоде? — запитав аж з ганку, аби швидше почати розмову, аби зашкодити небажаному наміру.

Всеволод здригнувся і похапцем став затягувати попруги.

— Та пора вже, — сказав для годиться. — Туман розсіюється.

Осмомисл підійшов тим часом, мовчки зупинився коло сина. Потім ступив ще кілька кроків і легенько, по-батьківському, торкнувся його плеча.

— Облиш, сину, не сідлай поки що. Підконюші принесуть зараз інше сідло. Оте, що я виміняв колись, пам'ятаєш?

— Пам'ятаю! — і радів, і дивувався парубок.

— Ним і засідлаєш Вороного, — вів далі конюший, розм'якнувши. — І повід шовковий наказав принести, і вуздечку іншу. А броня і тут знайдеться. Приберіг я для тебе, сину: і шолом, і спис, і меч, і щит червлений, — усе приберіг. Бо ждав сього дня. А тепер, бачиш, усе те пригодилося. Такому красеню, як ти, слід справжнім витязем з'явитись перед княжі очі. Щоб осліпити всім: конем, бронею і вродою своєю.

Всеволод розчулився. Він не чекав таких турбот, такої допомоги.

— Хай бережуть вас, батьку, світлі та добрі боги, — сказав гаряче і знічено разом з тим. — Простіть, що я... що я ховався од вас із наміром оцим сердечним. Думав, що не дасте своєї згоди.

Конюший зміряв сина важким поглядом й одразу ж відвів його набік.

— Передумав я, Всеволоде, — сказав по довгім мовчанні. — Діла наші так склалися, що інакше не можна. Треба погоджуватись. Та й доля прирекла одну з тобою путь: до князя в двір веде нас, сину. От тільки шукаємо ми там доволі-таки різні речі: я — помсту, ти — любов. Хотів було утримати тебе, збити якось з тієї непевної путі, та передумав, як бачиш. Ти правду казав тоді: заради світла варто йти і на вогонь. Іти, а не ждати, поки вогонь той сам вийде з тобою на поєдинок. А я ждав. Двадцять літ ждав! Спочатку тому, що ти малий був, а потім і сам не знаю чому. Забувся на старість, що під лежачий камінь вода не тече. І помилився, як бачиш. Жорстоко й непоправно! Тож не буду тобі хоч перечити: іди і добувай собі щастя. Пам'ятай тільки: Чорна — вельми красна діва, ворогів у тебе буде більше, ніж думаєш. А найбільш небезпечний серед них — князь. Осліпиш його славою своєю, добудеш у січах кривавих згоду на шлюб — родичайся. Я тобі не ворог. А схитрує князь, обмане — не забудь і скривдженого ним батька. За все й за всіх помстись у чесному двобої. А ти здолаєш князя. Я певен у тому.

XXVI

Тоді йди геть!

Минали дні, а спокій так уже й не повертався в землю Сіверянську. Мов вітер скрадливий, розносилась тривога по лісах, і чутку гнала по оселях, нестримно, спішно і в усі кутки. Давно не знала Сіверянщина такого гомону людського, таких тривожних і затаєних передчуттів. А це не на добро. Не тільки віщі люди, прості поселяни знають, що, коли заговорила про щось уся земля, тому не минути. Особливо лихо передчувається людьми. Та й збувається воно найбільше. Що-що, а лихо збувається найбільше.

Доки розмови йшли про розбій степовиків, про запах згарища, почутий серед ночі, тривога стриманіш ходила між людьми. Сіверяни більше співчували горю братів своїх у Подонні і ждали, що вдіє князь, як захистить він люд той від драпіжних печенігів. Та ось пішли чутки, що в Чернігові була рада начальних мужів, що Сіверянщині не тільки печеніги — хозари погрожують походом ратним. І стриманість лопнула, як булька на воді. Тривога змінилася подивом, а потім і страхом. Як, і печеніги, і хозари? Ті самі хозари, що були їх покровителями, що сотні літ збирали тут данину і мали захищати сіверян від навали чужинців? Але це ж обман. Це ж ніж у спину! Та й як же воно буде тепер? Що думає князь?

І коли старійшини не стрималися, сказали все-таки, як повівся з ними князь, які він має наміри, страх поступився перед гнівом, а гнів повернув і силу. Сіверяни не гомоніли тепер, — кричали, обурювались і навіть погрожували. Бо хіба ж мислимо... Та й де це видано? Відколи існує земля Сіверянська, жоден князь не нехтував так думкою поселян. Діди і прадіди їхні вирішували справи війни чи миру на гучних всенародних вічах. Не лише мужі чи кращі люди, — менші, чорні, ба навіть смерди мали там вагу і, коли треба було, кулаками доводили свою правоту. А тепер князь не хоче, бач, зважати на них. Сам воліє вирішувати долю землі. Та й як вирішив! Замість того, щоб очолити народне ополчення, відмовився від нього? Знехтував ним? Поклався тільки на дружину? Та це ж безумство! Це ж зрада! Князь не виконує своїх обов'язків. Він забув про угоду, про сіверян, про землю, яку плюндрують печеніги, якій погрожує хозарський каганат. Так, так, забув, сховався за зведеними їхніми руками градськими стінами, обставився дружиною і думає тільки про себе, тільки про себе! Але цього не буде. У них міцні ще кулаки та й зброя є при боці. Вони зуміють ще постояти за себе: самі, без князя скличуть віче і силою примусять поважати їх права.

Визрілі в одному городищі думки перекидалися в інше, звідти — на всю верв і, перетрактовані, змінені чи просто доповнені, ішли далі. Через ліси, через болота прокладали собі путь. Бо не княжі — поселянські биричі гнали приострожених коней, сіяли по всій землі тривогу.

— На віче! На віче! — гукали вони на ходу. — Князем оволоділа гординя! Князь зраджує нас!

Цього було досить. Чутки підтверджувались — і цього було досить! Сивобороді батьки чи просто старші в роду сідлали коней, облікали себе в бронь і, зібравшись докупи, цілою вессю, градом чи городищем їхали до Чернігова. Від батьків не відставали й діти, міцні, з нагуляною по вловах силою мужі — ті, хто не мав на вічах голосу, але в разі потреби міг підтримати батьків мечем, а то й кулачним боєм.

В призначений день Соборна площа в Чернігові заповнилась галасливим натовпом сіверян. Першими прибули туди градські мужі, усі на конях, при повній броні; до них одразу ж прилучилися поселяни прилеглих до Чернігова весей, а згодом, наче потоки з схилів, пустилися з лісу рухливі цівки поспішаючих звідусіль комонників. Біля розвідного мосту через глибокий, заповнений водою рів цівки ті вливалися в широкий людський потік, що линув з-за Стрижня, битим Залозним шляхом. На мосту їх затримували, просили не скупчуватись, чекати черги. Та комонники не слухали мостових, спішили проникнути в окольний град через відчинену браму.

Проїзд щодалі ставав труднішим, а згодом і зовсім неможливим: сіверяни заповнили геть усю площу, стовписьком стояли обабіч брами, і сторожа змушена була розвести міст, припинити переправу! Але це не рятувало становища. Ті, що лишилися по той бік рову, зняли незвичайний галас, вимагали перенести віче по сей бік стін, на широке й привільне для такого збориська Ратне поле. Правда, крик їхній — благальний чи погрозливий — не міг уже вплинути на мостових: вони і так потерпали, не раді були, що скорилися градським мужам і відчинили браму, — а ті, що перебралися через рів і сховались-таки за градськими стінами, не дослухалися до криків своїх однодумців. Їх цікавило тепер, що діється там, на Соборній площі, вони тяглись тепер до гурту, як дерево до сонця: нестримно і тільки по прямій.

А площа вирувала. Смерди переконували в чомусь чорних, чорні — смердів; і ті, й інші скаржились, зрештою, мужам градським чи навіть кращим, прагнули пробратися до старійшин, умовити їх щоб вели річ із князем тільки так і не інакше, щоб стояли на тому, що думають усі сіверяни, уся земля.

Аж ось із брами в високих стінах дитинця виїхали нарешті три комонники. Градські мужі пізнали в них вогнищан і з подивом, а то й обуренням оповістили про те вічу.

(Далі буде)

З ОКРУЖНОГО З'ЇЗДУ У ВОТЕРФОРД

Заходами пров. екзекутиви Союзу Українок у Східній Канаді відбувся 28 травня 1963 р. окружний з'їзд складових організацій СУС. у Вотерфорд, Онт.

З'їзд почався рано Службою Божою, яку відправив Всеч. о. Ю. Цукорник, по Богослуженні був спільний обід і програма з'їзду. Пані Бевш, голова пров. екзекутиви привітала представниць відділів та всіх інших учасників з'їзду. Привіти склали — пані А. Кондрат — від місцевого відділу ім. Л. Українки, від церковної громади голова п. Кондрат, від відділу СУМК — Борис Дворник і голова місцевого ТУС — п. Стахник, від пров. екзекутиви СУМК з Ґримзбі — панна М. Шувера, адвокат А. Орищак — від Інституту св. Володимира з Торонта.

Головну доповідь на з'їзді виголосила пані Анна Токарик (тодішня заст. голови Союзу Українок Канади). У своїй обширній промові, вона окреслила завдання таких окружних з'їздів, висловила признання сумківцям за їх акитвну участь у з'їзді. Провідною думкою цілої і вельми цінної доповіді були оці наші найпекучіші проблеми — розговірня українська мова дома, завдання родичів зберігати цю мову і в ній виховувати дітей, а з окрема звернулась прямо безпосередньо до українських матерів, вказуючи на велику загрозу, коли б затратилась наша мова.

Слідувала коротка концертова програма, яку виконали сумківці. Пожертви на організаційний фонд і привіти зложили голови відділів: по 10 дол. — ім. Л. Українки в Гемилтоні — М. Пилипяк, Софії Русової, Лонг Бренч — П. Кумпан, св. Кн. Ольги в Торонто — Ніна Козій. „Тризуб", Торонто — Іванна Вахна. По 5 дол. — Л. Українки, Вотерфорд — А. Кондрат, Лесі Українки, Брентфорд — Марія Іванець, „Калина", Гемилтон — Орися Сушко, Доньки України, Наягара Фалс — Марія Кей, св. Ольги в Лондоні — Софія Степанюк, св. Ольги в Гримсбі — пані Бойчук та привіт від нового відділу у Скарборо — Єлисавета Охітва.

Старанням пані Іванни Вахни відбулось моделювання два народні строї — полтавський та гуцульський, що викликали багато зацікавлення.

Живу дискусію викликав журнал „Промінь", якою керувала пані О. Сушко — дискутанти — Анна Ткачук, Софія Степанюк, Анастасія Оробко, Ніна Козій, Анна Токарик — висловили побажання, щоб в журналі було більше матеріялів на національно-виховальні теми, щоб стат ті були інтелектуально вищого рівня та торкались інших галузей культурного життя.

Слідували ще дискусії на теми — організаційну. Участь в загальних канадійських організаціях, на ділянку культурно-освітної праці і молодь.

Програма з'їзду закінчувалась кінцевим словом пані Т. Бевш та обома гимнами.

К. Сакалюк

UKRAINIAN WOMEN PARTICIPATE IN INTERNATIONAL WOMEN'S CONFERENCE

by MARY DUSHNYCK

Among the 558 women from 59 countries who attended the 75th Anniversary Conference of the International Council of Women in Washington, D. C. were several Ukrainians from the United States and Canada. The President of **Soyuz Ukrainok** of America (a member of the National Council of Women in the U.S.), Mrs. Helen Lototsky, was a delegate to the Conference. Also attending were Mrs. Mary Dushnyck and Mrs. Anastasia Volker, both of the SUA, and Mrs. Helen Prociuk of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations, as well as Mrs. Katherine Miskew and Mrs. Helen Hnatyshyn, (members of Soyus Ukrainok Kanady), as delegates from the National Council of Women of Canada; Mrs. Stephania Sawchuk, president of the Ukrainian Women's Organization of Canada, and Mrs. Mary Pylypiuk of the Canadian Ukrainian Women's Association. The Conference was held from June 19-30, 1963.

In 1888 a group of women from the United States and several European countries met in Washington, D.C. under the leadership of Susan B. Anthony and other noted American women, such as Clara Barton, Elizabeth Cady Stanton, Julia Ward Howe and May Wright Sewall. Through their efforts and vision that women would gain if they were organized on a national and international basis the two organizations were founded — the National Council of Women in the U.S. and the International Council of Women. The aims of the organizations are to link together in active work and fellowship millions of women of all creeds, social strata and occupations and to help stabilize family life through voluntary organizations.

The National Council of Women of the U.S. seeks to promote the status of women in all areas of national life and it is the link between individual women and individual organizations both in this country and abroad. The standing committees of the International Council and the National Councils are the Arts and Letters, Child and Family Welfare, Cinema, Education, Finance, Health, Home Economics, Housing, International Relations and Peace, Laws and Suffrage, Migration, Moral Welfare, Press and Publicity, Radio and Television, and Trades and Professions. The National Council of Women of the U.S. consists of 4 million women in the U.S. and Puerto Rico.

The International Council has worked with the League of Nations, promoted the creation of women police, set up Day Care nurseries for working women, and has submitted statements to the United Nations on education at all levels, and recently worked for the Draft Convention on Consent to Marriage, Minimum Age for Marriage and Registration of Marriage, which was adopted at the 1962 session of the United Nations Assembly. The various National Councils also cooperate in the field work of Technical Assistance, UNESCO and UNICEF, and foster programs to care for women migrants and refugees and to press on every continent for equality for women in custom as well as in law. The U.S. National Council has observer status and the International Council has consultative status at the United Nations.

The Headquarters of the National Council in the U.S. are in New York City and those of the International Council are in Paris.

The President of the International Council of Women for the past six years had been Madame Marie-Helene Lefaucheux, who fought in the French Resistance Movement with her husband during the War. After the liberation she served as a Deputy in the First Constitutive Assembly and later became Vice President of the Paris Municipal Council, and for many years was a member of the French Delegation to the United Nations. The Ukrainian women at the Conference had an opportunity to personally thank Mme. Lefaucheux for her efforts in behalf of Archbishop Joseph Slipy before the Commission on Human Rights at the United Nations in the early part of 1962. Mme. Lefaucheux stated that more than 85 million women are members of the affiliate councils of the International Council which serves as an „umbrella" over the national councils and is the largest women's organization in the world.

The newly-elected President of the International Council of Women is Mrs. Edwin Schuller of New York, who is concluding a term as ICW Liaison Officer with the United Nations. The former Mary Craig McGeachy, Mrs. Schuller served as First Secretary of the British Embassy in Washington and was the first woman in British history to become a full-fledged diplomat. During the war

she was brought into the British economic warfare ministry as an expert on European affairs and later was a member of the British Information Office in Washington. The Canadian-born Mrs. Schuller was educated at the University of Toronto, the Sorbonne and the University of Geneva, and she became the youngest member of the Permanent Secretariat of the League of Nations in Geneva.

In her welcoming address to the Conference on the opening nights, Mrs. Sophie Yarnall Jacobs, President of the National Council of Women of the U.S., the host country, reminded the gathering of the Conference theme — „Inheritance from the Past —Responsibility for the Future." In speaking of the recent civil rights problem, she said the conferees were witnessing a social and economic revolution. Mrs. Jacobs introduced Dr. Janet Travell, White House physician, who presented a special citation to a „woman of conscience," Mrs. Rachel Carson, scientist and author, who is warning the world of the pollution of land, air and water.

Conference members attended several plenary sessions and listened to reports in English, French and Spanish, for which two latter languages they heard translations through earphones. The meetings of the various committees were conducted as a rule in one language. Several important resolutions were adopted at the Conference, dealing with human rights and civil liberties, teaching aid to developing countries, and equal opportunity and freedom of choice in retirement and pension matters.

As part of the hospitality program, several noted Washington hostesses entertained Conference guests at their homes. Mrs. Perle Mesta, former U.S. Ambassador to Luxembourg, for example, numbered among her dinner guests Mrs. Dushnyck and Mrs. Hnatyshyn and spoke of her visit to Ukraine a few years ago. There were concerts, teas, dinners at embassies and visits to art galleries. On a tour of the White House, ICW members were greeted by Mrs. Hugh Auchincloss, who represented her daughter, the First Lady, Mrs. John F. Kennedy, who headed the Honorary Committee for the Conference. Mrs. Lotosky is also a member of this Committee. On June 24 several hundred members visited Mount Vernon, the estate of George Washington, and enjoyed a boat ride on the Potomac River.

At a meeting held in the Department of Labor Auditorium, Assistant Secretary of Labor Esther Peterson brought a special greeting from President Kennedy who, she said, had told her that the presence of the delegates at the 75th anniversary conference "makes the whole country richer." The Conference was also addressed by Princess Ashraf Pahlavi, the twin sister of the Shah of Iran, who is president of the High Council of Women's Associations in Iran, and who spoke of the movement for equal rights for women in her country. The **Reader's Digest** sponsored a dinner and forum on "What Women Can Do for Peace", and a Grace Line-sponsored dinner was addressed by Teodoro Moscoso, U.S. Coordinator for the Alliance for Progress. There were also field trips to slum clearance and urban renewal projects.

The "Voice of America" held interviews in Ukrainian with Mrs. Lotosky, Mrs. Prociuk, Mrs. Dushnyck, Mrs. Miskew, Mrs. Hnatyshyn and Mrs. Sawchuk on the subject of their participation in the Conference and other Ukrainian activities. Senator John Hnatyshyn of Canada, who was visiting Washington, was also interviewed.

At the closing reception and dinner held in the beautiful State Dining Room at the U. S. Department of State, the Conference guests were greeted by Mrs. Katie Louchheim, the deputy assistant Secretary of State (Public Affairs), Mrs. Dean Rusk, wife of the Secretary of State who read a message to the Conference from Mr. Rusk, Mrs. Harlan Cleveland, wife of the Assistant Secretary of State for International Relations, Mrs. Schuller, Madame Lefaucheux and Mrs. Jacobs.

The International Council of Women Conference afforded Ukrainian women a unique opportunity to meet with women from all over the world— Australia, New Zealand, Africa, Asia, Latin America and Europe-exchange ideas with them and acquaint them with Ukrainian matters. It is fervently hoped that more and more Ukrainian women may participate in such fruitful conferences and gatherings whenever possible in the future. **„Svoboda"**

MY IMPRESSIONS OF THE CONVENTION IN WINNIPEG

So much was discussed and debated at this year's Ukrainian Self-Reliance League Convention, so many new ideas were exchanged, and a successful past was reported as a foundation and link to a more successful future. That was our Dominion Convention in a nutshell. For a first-timer, it was probably difficult to grasp all the technicalities, procedures, short cuts on some matters, and long delays on others. But after a few conventions, one realizes from past experiences that certain methods have proven more successful than others. I was proud to be attending such a well-organized con-

vention and I brought home that glowing pride to share with the members in my organization. I wish they all could have been there; and how I wish I had taped at least a few words from the speeches of our honored founders, our past presidents, our esteemed guests. What a deep pleasure it was to have heard our star orators: Mrs. N. Kohuska, Mrs. O. Woycenko, Mrs. S. Stechyshyn, Mrs. K. Miskiw, Mrs. M. Tkachuk, Mrs. D. Yanda, Mrs. R. Dragan, Mrs. M. Madiuk, (we all missed Mrs. L. Sluzar). Mrs. S. Paush and Mrs. A. Tokaryk were as charming as ever. How encouraging it was to hear Miss. T. Horochowich and Mrs. Ivchenko, each in her special field of interest.

Every day there were exciting highlights that contributed a spark to the convention program: the excellent Ukrainian dances by "SUMK" members at the reception for delegates, the interesting period of discussions on the questionnaires that were sent out to "SUK" branches before the convention, the Memorial Service at the Shevchenko Monument with the "SUMK" choir moving everyone to tears as they rendered two of the poet's dedications — "Zapovit" and "Dumy Moji", the inspiring sermon by His Excellency, Metropolitan Ilarion, and the Cathedral Choir which had excellent intonation.

It was most interesting to hear discussions on

З святочної академії — Галя Лазарук-Гендерсон.
Helen Lazaruk Henderson.

such topics as: multiculturalism, the Ukrainian-language credit courses, youth and its different positions in our organizations, to mention but a few. Another highlight was the Drama Festival including the educative remarks by the judges. The Festival presented an example worth promoting and the presentation of trophies was an encouraging gesture. A specially arranged tour to St. Andrew's College proved to be more impressive than any photos or pamphlets could ever relate.

The round of speakers heard at the general assemblies and at the banquets were extremely well selected and my notebook is full with thoughts for many future discussions. The program dedicated to Lesia Ukrainka and Olha Kobylianska deserved the rich appreciation it received. Mrs. Kohuska's lecture on these two women gave us a glimpse of the profound treasures of beauty and feeling and philosophy embodied in their writing. On this occassion, the Ladies' Quintette from Winnipeg and songs by Helen Henderson added a touch of colour to the musical part of this program.

I could not repress my enthusiasm at the most deliciously laid tables during the four-day convention. There were delicacies to satisfy any gourmet's palate, and the local Ladies' Organizations should be complimented. Can you imagine how much effort and how many preparations were required to organize the endless details for this giant convention? The spirit of fraternity and co-operation which existed among the committee members in charge of this event contributed largely to its success.

This convention has inspired delegates and participants to strengthen the use and learning of the Ukrainian language and to encourage youth with worthy examples; to support our churches and institutes, the stronghold of our freedom; to record the history of Ukrainians in Canada; to strengthen the Ukrainian front in the free world; to contribute and partake in Canada's centennial celebrations.

I do wish it will be possible for more people to attend our conventions through an apportion plan in the future.

A new executive has been elected in Eastern Canada to carry on this vast organizational work that has incorporated thousands of members in the past 37 years. I firmly believe that they will have full support from our members in their endeavours to uphold the democratic equality in the multicultural growth of Canada.

Klaudia.

Др. Дмитро Бучинський

ВИБРАНЕ – ГАННА МАНДРИКА

У великій і поважній ґалерії жіночих постатей українського культурного життя займає, дарма, що незнана на Рідній Землі — Ганна Мандрика, народженка Золотоверхого Києва, що по довгій і тяжкій життєвій мандрівці чужиною спочила на цвинтарі в Вінніпезі, Канада. Коли про неї наші брати на батьківщині нічого не знають, то тільки тому, що наші вороги, а зокрема Москва — постійно будують штучні барикади між нами, на чужині і між ними, обездоленими на своїй-чужій землі. Коли на чужині хтось з українців не чув нічого про Ганну Мандрику, то сталося це не тому, що вона була сірою людиною нашої збірноти, але якраз тому, що той, що не чув про неї нічого був і залишився сам сіреньким зайчиком, що не цікавився і не цікавиться нашим життям, працею і боротьбою, за своє власне національне „я", що його накладає на нас життя, а зокрема в умовинах тяжких, найтяжчих, часом навіть нестерпимих — життя чужини.

Ганна Мандрика — це, передусім, громадська діячка, трудівниця нашого жіночої фронту, культурна діячка, визначний борець на полі такого важливого сектора, що називається родиною у якій жінка, коли вона тільки цього сама бажає і відчуває своє жіноче покликання — відограє першу ролю, велика опікунка української дитини, коли йде про її громадське виховання, а вкінці талановита робітниця пера. Все це концентрувалось в одній особі — фізично слабосилої жінки, але духового силача, чого Ганні Мандрика може позавидувати неодин мужчина. На її могилі видніє напис чи радше зміст її життя: „Свій Божий дар і своє серце віддала народові".

Замало було б сказати, що Ганна Мандрика була залюблена в Лесі Українці, що дбайливо студіювала її життя та творчість. Вона її, де тільки могла наслідувала, „добувала нові слова, нові струни", кидала нові кличі в наше життя, серед нових його умовин, розуміючи до самих глибин вислів Лесі Українки: „могили не співають!" Це перша умовина, що Ганна Мандрика може спокійно відпочивати по трудах життя, бо вона все дала житті і все від нього взяла, що тільки може взяти чесна і трудолюбива людина.

У 1962 році, у Вінніпезі, накладом Комітету Українок Канади появилась книга, що називається „ГАННА МАНДРИКА: ВИБРАНЕ". Книга появилась за редакцією Степанії Бубнюк і Теодори Гаврисишин з доброю і річевою промовою Ольги Войценко. Видання гарне, ілюстроване, яке, без пересуду можна назвати духовим пам'ятником на пошану Ганни Мандрики, не дивлячись на факт, що в книзі друковані нариси й доповіді самої авторки. Книга друкована на доброму папері у В-ві „Тризуб" у Вінніпезі. Сторін 104, розміром 23 x 15.

Ганна Мандрика

У книзі маємо п'ять літературних нарисів, присвячених постатям наших жінок громадянок-письменниць. Два з них відносяться до життя і творчости Лесі Українки і по одному до Ольги Кобилянської, Олени Пчілки і Софії Русової. Це не тільки підхід Ганни Мандрики до цих жіночих постатей традиційно-схематичним літературним шляхом, а глибоке її розуміння цих горіючих жіночих душ і розуміння правильне, оригінальне з такими цікавими підкресленнями, на які не звернули уваги навіть наші поважні літературознавці. В нарисах Ганни Мандрики знаходимо багато оригінальних і цінних міркувань, що вказує нам, що вона відзначалася глибоким критичним умом, мала свій власний світогляд.

Друга частина книги заповнена розвідкою „Мистецький хист у житті українського народу" і доповідями, присвяченими жіночому ру-

З ПРАЦІ ФІЛІЇ МУЗЕЮ І МИСТЕЦТВА В АЛБЕРТІ

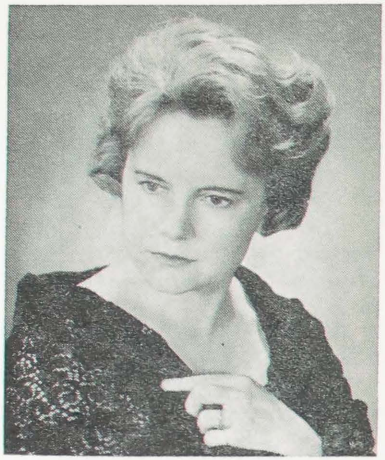

Ольга Семчук — голова філії мистецтва-музею в Альберті.

Коли почалась праця провінціяльної екзекутиви Союзу Українок Канади в 1931, одною з головніших ділянок було поширення народного мистецтва і збереження його як одної з ділянок української культури. Щоб викликати глибше зацікавлення українською вишивкою провідні членки Союзу виголосили ряд відчитів на цю тему. Таким чином поширювалося знання про красу і правельність ручного народнього мистецтва. З кожним роком ця праця зростала і стала поважною ділянкою, яка вимагала постійної уваги та плянування.

Від 1937 року провінціяльна екзекутива, спільно з відділом при Катдері Св. Івана влаштовує весняні вистави ручних робіт, які увійшли вже в традицію. Під час таких імпрез відбувались демонстрації якоїсь частини народнього мистецтва як писання писанок, тканя на варстаті, накриття святочного стола на Великдень, печива та інше. Для таких вистав членки відділів вишивали речі для щоденного вжитку і випродаж вишиваних речей збагачувало музейний фонд. Було проведено ряд проєктів і курсів вишивання, щоб поширити загальне зацікавлення у ріжних стібах українських ручних робіт.

На загальнім з'їзді Союз Українок Канади у Вінніпегу в 1941-ім році, ухвалено, щоб започаткувати філію музею при провінціяльній екзекутиві Союзу в Альберті з осідком в Едмонтоні, а на слідуючім з'їзді 1945-го року вибрано пані Е. Верхомин референткою музею а пані А. Підручну референткою мистецтва. Кілька років перед заснуванням музейної філії, провадилась збірка за музейними речами. Опісля проведено кампанію збирання музейних експонатів, зразки з усіх областей України. Членки по відділах, багато причинились до розбудови музею своїми жертвами і в збірковій акції речей, вишивок і відшивання взорів. Для відповідного розміщення експонатів куплено скляні шафи, альбоми та інші устаткування. З часом це все було перенесено з Інституту Св. Івана до залі Катедри Св. Івана. 25-го квітня, 1953 року відбулося з урочистою програмою офіційне відкриття філії музею. Пані Р. Драґан, голова комітету музею і мистецтва в Саскатуні довершила акт відкриття, перетинаючи стяжку до входу музею. Треба завдячувати головному комітетові музею і мистецтва в Саскатуні за його поміч і подаванні інформації у веденні музейної праці як: точного рекордування і впорядкування експонатів. Членки відділів багато користають із музею, бо визичають взори для вишивання для вистав, що їх влаштовують під час окружних з'їздів. З кожним роком музейна збірка зростає і доповнюється новими збірками.

Слідуючі референтки очолювали працю філії музею і мистецтва в Альберті від самих початків:

Пані Е. Верхомин реф. музею — 1945, 1946, 1947,

хові в Рідному Краю і на чужині. Тут виразно бачимо, що маємо до діла з ерудиткою цього питання. Ганна Мандрика мусіла бути добрим промовцем, знала на яких струнах жіночої душі мала вона заграти, знала підійти до жіночої психіки, тож не дивно, що успіхи своєї невтомної праці бачила вона ще за свого життя, а це серед нас досить велика рідкість.

На передодні другої світової війни, в одному своєму звіті-промові Ганна Мандрика стверджувала незаперечну правду: „Перед нами стоїть велика мета визволення і свобода нашого Краю, нашої великої вільної Української Держави. Для цього треба великої праці, знання, свідомости і єдности. До цієї праці закликає нас Жіноча Рада. Будемо працювати, будемо вірити в нашу перемогу, а віра й праця приведуть нас до нашої мети — до щастя побачити воскресення нашої Рідної Землі".

Це не були добрі дороговкази на експорт, для других, а противно, запізнавшись із сторінками життя цієї цікавої жіночої постаті, можна легко ствердити, що це були провідні ідеї самої Ганни Мандрики. „Не треба жаліти, що часами не всі наші бажання здійснюються, бо громадська праця ніколи не пропадає. Це служба вищим ідеалам людства, служба своєму народові, служба самим собі, бо й ми є частиною суспільства, для добра, поступу й гідности якого працюємо". Слова, що сьогодні не втратили своєї благородної вартости. Коли, одначе, знайдеться хтось, що їх не приймає, що вони залишаються для нього гарними фразами, то перша причина в цьому, що така людина втратила мірило своєї власної вартости, втратила контролю над собою.

„Ганна Мандрика: Вибране" — це книга добра й корисна. Треба, щоб вона дійшла не тільки до рук, але також до сумління нашого читача.

1948, 1949, пані А. Підручна — реф. мистецтва — 1945, 1946, 1947, пані Л. Івасюк — реф. мистецтва — 1948, 1949. 1950 р. получено працю музею і мистецтва в одно і створено комітет. Референтки музею філії і мистецтва — пані Е. Верхомин — 1950, 1951, 1952, 1953, пані Д. Янда — 1954, 1955, 1956, 1957 і до січня 1958, пані К. Засійбіда — від лютого, 1958 до листопада 1959, пані А. Мельник — 1959, пані О. Семчук — 1960, 1961, 1962.

Зростові філії допомагали слідуючі пані — Р. Скакун, Д. Корпан, М. Гаврись, А. Данилович, О. Лукомська, Н. Базюк, Н. Боднар, добр. Грицина, добр. Василів, М. Лазарук, О. Фіголь, А. Сенів, Л. Голубіцька, Р. Гаук, С. Сенюк та інші.

Великий вклад в поширення народнього мистецтва і розбудову музею вложила пані Ольга Семчук, теперішня референтка. Почала працювати в організації від початків по приїзді до Едмонтону в 1945 році. Її громадська діяльність виявляється у мистецтві, хоч у інших ділянках її праця є також замітною. Маючи мистецький хист, вона його використовує і посвячує багато часу та енергії як інструкторка. Викладала на курсах вишивок для дівчат молодшого і старшого відділу СУМК при Катедрі і вчила як правильно вишивати ріжними стібами. Цілою душею вона взялася до цього завдання у навчанні і затриманні українського мистецтва серед молодшого покоління. Під час літних курсів в Інституті Св. Івана і на оселі „Барвінок" давала курсантам лекції вишивок. Започаткувала для жінок при Катедрі Св. Івана, вечірні курси навчання модерного примінення вишивки. За її ініціятивою почалось приготування і організування показ убрання з приміненням української вишивки. Проєкт викликав захоплення у поважного числа жінок і дівчат. Пані Семенчук, багато помагала учасницям у виборі матеріялу, взору, красок та примінення вишивки до модерної ноші.

Показ мистецьких моделів, під час Весняної Вистави влаштовано провінціяльною екзекутивою спільно із відділом Союзу Українок Канади при Катедрі Св. Івана в Катедральній залі, 27-го і 28-го квітня, 1963, виправдали всі наші сподівання. В пляні праці музею і мистецтва будуть поміщуватися фото-знимки з моделів показу і взорами у „Промені".

За Комітет Музею і Мистецтва:
Емма Верхомин

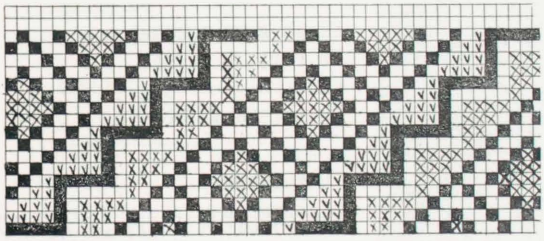

Взір суконочки.
x — червона 356 ДМС.
v — жовта 733 Кларкс.
■ — чорна ДМС.

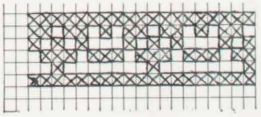

Взір костюмчика.
x — червона 356 ДМС.
— обвідка 938 Кларкс.

Ольга Семчук, референтка мистецтва.

Микола Романченко

ЛАТАТТЯ

Забрьоханий, в підкочених штанцях,
По веснянім бреду розливі
І довго йду, здається, без кінця
І хвилі брижаться мінливі.

Я йду латаття рвати...
Квітка ця
Веде мене у сни щасливі,
У юні дні мої відрадні,
Не вірю, що жовтий колір
зрадний.

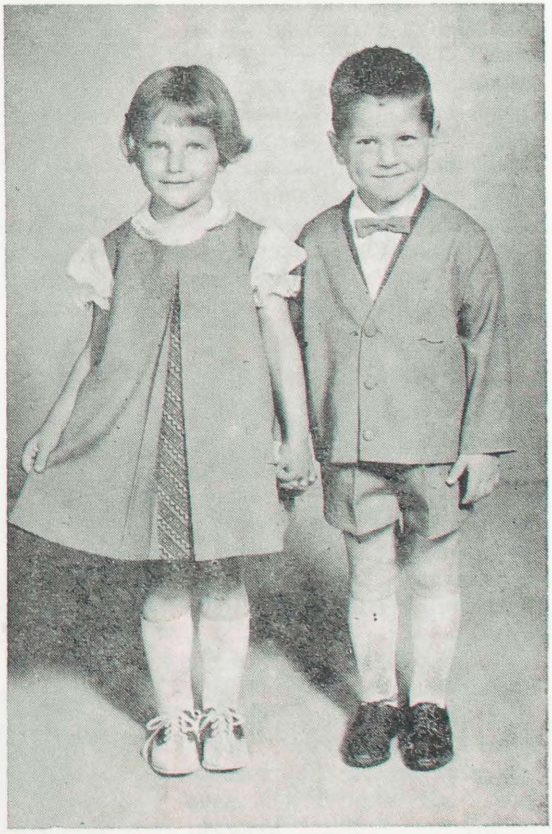

Ідемо до бабуні!
Моделі на мистецькій виставці в Едмонтоні 27-28 квітня 1963 р. Іванна Мельничук — модель суконочки синього кольору. Марко Фербей — модель хлопячого костюмчика синього кольору.

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

ЧИ Є НАСПРАВДІ ЧАРІВНА КНИЖКА?

— Чого це ти так репетуєш, Івасику? — здивувався Микола, заходячи до кімнати. — Бач, і ковдру на підлогу збив, і кота Буркуна перелякав.

— Злови її! — закричав Івасик, кидаючись братові назустріч. — Злови її швидше, оту в'їдливу осу, бо через неї я вискочив з Чарівної Книжки!

— З Чарівної Книжки?

— Еге, я ж був у Чарівній Книжці! — Івасик схопив Миколу за руку і потягнув до столика.

— Ось вона лежить. А отой хлопчик на обкладинці — бачиш? — він теж Івасик. То він допоміг мені увійти в середину. Я тебе з ним познайомлю зараз. Івасику, чуєш? Це мій старший братік, Микола.

Та Івасик з обкладинки хоча й дивився привітно, але мовчав. Він, мабуть, соромився чужого братіка. Дівчинка, схожа на Райку, теж, засоромившись, одвернулась і заніміла.

— Так он воно що — ти побував у Чарівній Книжці! — посміхнувся Микола. — Ну як, чи сподобалося тобі там?

— Авжеж! Як там хороше, як цікаво! От тільки ота осоружна оса причепилася, мало не вжалила...

Івасик опустив голову і зітхнув.

— А знаєш, Миколо, може, я й сам трошки винен... Треба було мені на попередній сторінці з автобуса вийти. Так наказувала сестра Круглоголового... От коли б мені знов увійти до Чарівної Книжки! Я б ні однісінької сторінки більше не пропустив...!

— Увійдеш, Івасику, обов'язково увійдеш, — запевнив Микола. — Ось трошки підростеш, підеш до школи, і Чарівна Книжка розкриється перед тобою. А зараз — одягайся швиденько, підемо зустрічати татка з роботи.

**
*

Ні, таки даремно Демко не вірить,що існує на світі Чарівна Книжка. Микола щиру правду сказав: є Чарівна Книжка, безумовно є!

І зветься вона...

Е ні, цього вже я вам не скажу. Відгадайте самі!

Лариса Письменна.

О. Журлива

ЛАСТІВКИ

Он ластівки щебечучи
Над берегом летять,
Вони вже пообідали
І питоньки хотять.

Вмочили чорні дзьобики
У річці — і гайда...
Яка ж бо то хорошая
У річечці вода!

Сідає ясне сонечко
За гору, за лісок,
Спішать додому ластівки
Побачити діток.

Т. Масенко

МИ ПОЇДЕМ ЖИТЬ ЗА МІСТО

Вже тополі вкриті листом,
Вже й каштани зацвіли.
Ми поїдем жить за місто,
Де торік усі жили.

Ми пробудем ціле літо
Там, де сонечком зігріте
Рідне поле довгі дні!
Там під соснами будинки
Для здоров'я, для спочинку
Нас чекають по весні!

А. Александрович

СКАКУХА

Глянь на Клаву,
На скакуху:
Спритна, жвава, —
Скільки руху!

Скік та скік, —
Мов танець,
Тільки свище
Вітерець!

А вірьовочка-шнурочок
Ледве землю доторкне:
Попід ніжками проскочить,
Над голівкою майне.

Навіть бантик невеличкий,
Що заплетений в косички,
Як метелик —
Витівник,
Із дівчатком
Скік та скік!

Айстри

Побачив Сергійко у дворі сестру Юлю і відразу до неї:

— Дивись, які насінинки, — і розтулив кулак. —

З них айстри будуть. Дядько Семен мені дав.

— Дай мені, — попросила Юля.

— Не дам, я сам посаджу!

Дуже схотілось Юлі виростити свої квіти. Вона вже давно про це думала.

— Хочеш, — запропонувала вона братові, — бери за них мої кольорові олівці.

Повагався трохи Сергійко і згодився: виміняв олівці на чотири насінинки, а решту — собі залишив.

Посадила Юля насінинки в горщик. Щодня поливала. А як з'явилися стебельця — горщик на балкон поставила, щоб і сонце пестило квіти, і дощик напував. Чудові в неї виросли айстри! А Сергійкові насінинки так і лишилися лежати в коробочці.

Прийшли якось до мами гості, побачили квіти, кажуть:

— Гарні які! Де ви їх дістали?

Почервоніла Юля від похвали і зніяковіло посміхається. А тут Сергійко де не візьмись:

— Це мої айстри.

— Як це твої? — здивувалась Юля.

— А я ж тобі насінинки дав! Пам'ятаєш?

— Так то ж насінинки, а не квіти.

— Ну то й що. Значить, і квіти мої.

Так чи не так?

Олег Буцень.

Інна Кульська

ОСА І БДЖОЛА

На квітоньці бджілка
спивала росу.

На квітаньці бджілка
зустріла Осу.

— Сестрице, — звернулась
до Бджілки Оса: —
Хіба не однакова наша краса?

Ми схожі з тобою,
і дивно мені;
Що людям ти люба
а я чомусь — ні.

Ой, сестро, — тут Бджілка
спинила Осу
Хіба ж бо нас люблять
лише за красу?
Багато гарніших
комах у гаю
Мене поважають
за працю мою!

В. Кириленко

НА РІЧЦІ

Чиста, тепла водичка, —
Для купання якраз...
Де ви знайдете річку
Отаку, як у нас?

І пісочку доволі
На піщаній косі;
У веселому колі
Тут збираються всі.

Гріє сонечко зранку, —
Скільки в ньому тепла!..
Он і наша Оксанка
Теж до річки прийшла.

Спів і сміх над рікою
Аж луною іде...
Мабуть, річки такої
Більш немає ніде!..

ІМПРЕЗА ВЕСНЯНОГО ЧАЮ У ВАНКУВЕРІ

З Весняного чаю — стоять зліва направо: О. Кін драчук, Л. Митрук, М. Савіцька, О. Сироїд, М. Вакалюк, Д. Масцюх, О. Сацевич, Рурик, М. Мадюк, Л. Кут, Є. Ясенчук, В. Герман, І. Твердун, В. Маскаль, М. Богдан, П. Клюкевич і Д. Кук.

Промінь весняного життєдайного сонця розтулює пуп'янки квітів на весні. Так само весняні імпрези приносять із собою нову заохоту до громадської праці. Відбувся у нас Весняний Чай, що його влаштували Провінціяльна Екзекутива СУК на Б. К. та місцевий відділ ім. Лесі Українки у Ванкувері. Програма відбулася 19-го травня 1963 року в церковній залі. При дверях вітали гостей голови екзекутиви і відділу та бувші голови. Один зі столів в залі красувався гарними вишивками, українською керамікою і писанками. На сцені стояла лялька-манекін, одягнута в полтавський народній стрій, що його вишили й вшили пані О. Кіндрачук і пані Л. Митрук. Цей стрій притягав до себе очі всіх присутніх. При почесному столі сиділа гостя-бесідниця з Саскатуну, пані Марія Мадюк та почесні членки відділу. Решта гостей зайняла місця при малих столиках, прибраних українськими вишивками і живими квітами.

Програму переводила добр. О. Сацевич. Вступне слово сказала голова Провінціяльної Екзекутиви, пані Д. Масцюх. Від льокального відділу промовляла голова, пані Л. Кут. Гостю-бесіднищу, пані М. Мадюк, представила пані М. Савіцька, згадавши про її заслуги і працю, на полі народного мистецтва.

Доповідь пані Мадюк була: Участь української жінки в громадський праці", в якій вона підкреслила розвиток і поширення організаційної діяльности по відділах. Пані М. Мадюк звернулась із закликом до молодших матерів, щоб говорити українською мовою і між собою, висловила признання членкам музею за надбання музейних експонатів та вишиття полтавського строю. Реферат зробив велике враження на слухачів. Як вияв скромної подяки добр. О. Сацевич вручила пані М. Мадюк корсаж живих квітів. Дальшу частину програми виповнили дві концертові точки, у виконанні молоді сумківців — Д. Лебедович відспівав сольо „Моя люба мати" в супроводі мандолін: пані В. Пушки, пані О. Кіндрачук і пані М. Вакалюк. Оксана Сацевич відіграла на піяно в'язанку українських мелодій та вальс Штравса.

Після цього пані Рурик познайомила всіх з особливостями полтавського народного строю. Наливали чай почесні членки а розпорядницями його були вибрані пані І. Твердун і В. Герман. Під час чаю відбувся контест писання писанок дітей. Судді: пані Мудра з Ріджайни, Ракоча з Ню Весмінстер, пані А. Трач і пані Рурик призначили нагороди та роздали їх дітям.

На другий день, в понеділок, управа місцевого відділу, екзекутива та членки зійшлися в домі пані М. Савіцької, щоб ще раз мати нагоду почути дещо з ділянки мистецтва від пані М. Мадюк і пані Рурик, які їздили на музейну конференцію як представниці Союзу до Вікторії, Б. К. Пані Рурик розповіла про перебіг конференції, а пані Мадюк говорила про музей в Саскатуні. Голова Провінціяльної Екзекутиви, пані Л. Масцюх подякувала пані М. Мадюк за її участь у Весняному Чаю і її цінні поради в справі музею та вручила їй маленький дарунок від відділу та екзекутиви.

О. Сацевич, кор. секр.

Світлина імпрези Весняного чаю у Ванкувері — при почесному столі зліва направо сидять пані: А. Ферлей, А. Гуцуляк, М. Мадюк, С. Швайковська, Етефюк і Т. Гоменюк.

НАЛЕЖНА ПОШАНА

Монтреал, Кве.

Родина і приятелі пані Марії Гумчак улаштували святочне прийняття для неї в її домі у формі несподіванки з нагоди 70-ліття її уродин. Це був вияв пошани за її довголітні труди в громадській праці, за взірцево виховані діти в рідній культурі, яких було 9, а 19 років тому вона була зістала вдовою.

Святочного тону вечору надала промова пані Мих. Неми, якою во на в імені присутніх привітала іменинницю, зложила їй теплі побажання, по яких присутні заспівали „Многоліття". Пані О. Новак передала привіт від молодшого відділу Союзу ім. Ганни Барвінок а дві внучки пані Гумчак — Юля Самолюк і Люба Загурак передали своїй бабуні корсаж та зложили гарний вірш в її честь. Гостинним прийняттям зайнялись доньки іменинниці. Памятковий дарунок від присутніх вручила пані Влахос з відповідним побажанням.

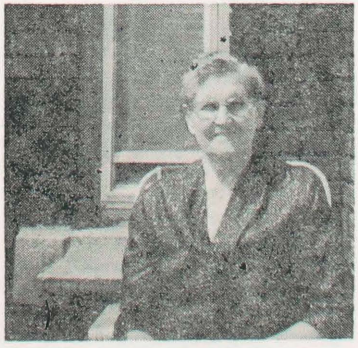

Пані Марія Гумчак

Пані Є. Загурак, дочка пані Гумчак зложила мамі привіт і побажала від родини і дітей а всім гостям подякувала за вшанування мами. А їй напевно було радісно прийняти ці вітання з уст доні, що є головою відділу Союзу Ганни Барвінок. Не менш теплу подяку зложила всім гостям пані Гумчак за увагу, любов і приязнь, а зокрема пані Немі, за її щирість і добре серце. Того вечора гості та пані Гумчак зложили на прес. фонд „Променя" $24.40.

Пані Марії Гумчак бажаємо здоровя та багато радости з дітей і внуків.

Присутня

З ХРЕСТИН НА ПРЕСУ

Лондон, Онт.

В суботу, 29-го червня, б. р. в родині п-ва Миколи й Ольги Співаків в Лондоні, Онт. відбулася радісна родинна подія — охрещення їхньої другої дитини — сина Володимира.

Св. Таїнство хрещення — з участю хресних батьків — п. Бориса Яремченка й п-і Галини Жидовик — уділив о. М. Дебрин. Після цього в гостинному домі молодих батьків відбулось прийняття для численної рідні, приятелів і знайомих з Лондону й прибувших з відусіль. Між рідними в Лондоні живе — 103-річна прабабка новоохрещеного Володимира, п-і Єлена Співак.

Особливше місце в громадському житті, що його займає ця молода родина зараз — п. Микола — як голова Укр. Правосл. Громади й її будівельного комітету, а пані Ольга в проводі жіноцтва, їх велика жертвенність і енергійна праця в розбудові реліг.-національного життя лондонської громади — вповні заслуговують на виявлену супроти них особлившу увагу громадянства з нагоди цієї їх родинної радости.

Прийняття, яке переводив п. Б. Яремченко — відбувалось в нашій традиційній формі християн, що при дружній гутірці, обрядовім співу пісень, творило приємну атмосферу рідного середовища.

За місцевим звичаєм — присутні склали щедрий дар для новоохрещеного, а зі збірки на рідну пресу, що її — на зазив о. М. Дебрина перевели пані В. Яремченко й Т. Ноженко призначено 4 дол. на „Промінь". Новоохрещений Володимир хай щасливо в здоровлі зростає на втіху своїх батьків.

М. Д.

З НАГОДИ 25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ

Монтреал, Кве.

В культурному світі прийнявся звичай вшанувати заслужених громадян з нагоди їх родинного свята. І так з нагоди ювілею 25-ліття подружжя, п-ва Марії і Іллі Яковичів, улаштували їм приятелі несподіванну гостину, що відбулась 16 травня цього року.

Господинями прийняття були пані К. Савицька, пані А. Демітрак, помагала пані М. Байдак. Господарем свята був п. Павло Лах. Після щирих привітань, відспівання многоліття, гостини і забави, голова жін. тов. Доньки України, пані Н. Ковальчук зложила привіт від жін. т-ва та вручила дарунок пані Якович, а пані А. Демитрак привітала ювілятів від всіх гостей і також передала подарунок.

П-во Яковичі одні з вельмишановних громадян та активні члени піонери нашої свято-Софіївської громади. Пані Якович є активною членкою відділу Доньки України.

На закінчення пані Якович подякувала гостям за таку милу несподіванку і подарувала 10 дол. на т-во, а 5 дол. на „Промінь". Переведено збірку що разом було $35.25. З того вислано 10 дол. на прес. фонд „Променя".

А. Демітрак

СПОМИН ПО БЛ. П. АННІ ТИТЕНИЧ

Реджайна, Саск.

В сорок днів по смерті бл. п. Анни Тетенич, брат і братова п-во С. і Ю. Онишки вшанували память своєї сестри Службою Божою в Українській Православній Церкві, яку відправив Всеч. о. Кіцюк та поминальним обідом дома, на якім зібралися всі друзі покійної. А було їх поважне число, громада і всі членки відділу Доньки України. Була ж покійна Анна їх провідницею довгі роки, любленою і шанованою.

Довшу і зворушуючу промову на цім прийнятті виголосив Всеч. о. Кіцюк, як спомин добрих діл, пок. Анни. „Память про неї завжди житиме тут, — говорив Всеч. о. Кіцюк — бо вона лишила так багато доброго за собою". Її життєвий шлях був дуже багатий. Завжди життєрадісна, до кожного прихильна, а зокрема в народній праці, у відділі Союзу Українок в Реджайні вона була приміром для всіх. Своєю веселою вдачею та вирозумінням здобувала приятелів, яких вона любила і всі її любили. Кожного року вона в заряді і через 6 років була головою, співала в хорі, Господь обдарував її гарним голосом. Не менш була здібною акторкою в театральних виставах, що тут відбувались дуже часто. З

Бл. п. Анна Титенич

виїздом пок. Анни до Ст. Кетерінс, ми всі тут відчули її відїзд, але там жили її обидва сини, яких вихованню вона присвятила багато уваги поруч свого чоловіка, як взірцева дружина і мати.

Хоч в новім місці поселення пок. здобула багато приятелів, включилась в громадську працю, то за друзями в Реджайні тужила, приїздила в гості до брата, була й на весіллі братанки.

Її смерть тяжко вразила нас всіх. Трудно було повірити, що її вже немає. Господь покликав її до себе. Не могли ми поїхати на її похорон, щоб відправити в останню дорогу, то в Йорктоні п-во Б. і А. Зенчишини зарядили Панахиду.

Відійшла від нас одна з великих трудениць, на народній ниві, скром на але незамітна громадянка, улюблена провідниця, вірна донька українського народу, любляча мати і дружина. Спи дорога наша Сестро спокійним сном. За твою невтомну щиру працю, сплітаємо вінок на твою свіжу могилу і складаємо, як вияв нашої вдячности. Най цей спогад буде ніколи не вянучою квіткою і від її приятелів складаємо 22 дол. на прес. фонд її улюбленого журнала „Промінь". Вічна Їй Память!

Анна Мудра

В ПЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ ЗАМІСТЬ КВІТІВ

У неділю рано, 10-го серпня, 1958 року відійшла у вічність молода ме-

Св. п. Євгенія Савеля Васюта

дична сестра (норса) Євгенія Савеля Васюта, дочка добре знаних громадян Юрія і Катерини Васютів з Калмар Алберта.

Покійна народилася 5-го вересня 1927 р. в Калмар, Алберта де учащала до школи. Закінчивши з відзначенням свій курс медичної сестри в університетській лікарні в Едмонтоні вона там опісля працювала й як добра українка, що добре знала українську мову, часто помагала українським пацієнтам, які не могли розмовлятися по-англійські. Згодом працювала в лікарнях у Вінніпегу, Келґарі і Венкувері, як також через пять років працювала як стюардеса в летунській компанії Транс Кенеда Еірлайнс. Вона завжди виконувала свою працю совісно і щиро, за що часто діставала відзначення за свою працю та різні зворушливі памятки, навіть від своїх пацієнтів. Хоч молода віком, вона зробила дуже багато добра як доглядачка хворих.

В пяту річницю смерти дорогої донечки Євгенії Савелі, панство Висюти жертвують 25 дол. на пресовий фонд „Променя", якого все пильно читають і високо оцінюють. Невянучими чудовими квітами живе вона завжди в нашім серці. **Н. Б.**

НЕЗАБУТНІЙ ДРУЖИНІ І ЧЛЕНЦІ

Лашін, Кве.

В роковини смерти незабутньої дружини і членкині жін. т-ва в Лашін бл. п. Єлени Маслюк відслужено в суботу 9 червня 1963 р. Заупокійне Богослуження і Панахиду. По Богослуженні відбулось прийняття в церковній залі св. Юрія. В память тої, що жила і трудилась серед нас переважно при обіді, на заклик голови відділу кн. Ольги збірку на невянучий вінок Єлени Маслюк, яка принесла $31.85, з якої призначено 15 дол. на прес. фонд „Променя", перевели пані В. Кисленко і О. Штих мо. **о. К. Квасницький**

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

МОНТРЕАЛ, КВЕ.

Відділ Доньки Українки

Річні збори відбулись 9-го грудня 1962 р. в залі Собору св. Софії. Діяльність т-ва — відбулось за рік 19 зборів. Т-во приготовило — кутю, свячене, обід на храм, базар. Спільно — свято Українського Студента і Свято Книжки. Була випродаж уживаних речей. Т-во зайнялось господарською підготовкою до відкриття Собору св. Софії. Влаштували чай і вечір членства на якім пані А. Токарик вручила нагороду добр. Слюзар за приєднання найбільшого числа передплатниць „Променя".

З ініціятиви кількох членок відбулось 4 чаї, що принесли т-ву $1,172.50. Репрезентація т-ва в інших організаціях — КУК, в роковинах відділу в Лашін, громаді св. Покрови, Сіті Гол з нагоди свята Державности, в Обеднані Жінок Етнічних Груп у Монтреалі, у комітеті Свята Героїнь і роковин О. Теліги, у святі Весни — Пласту, у пров. з'їзді Союзу Українок в Торонто, у Тов. Поборювання недуги Рака, Жіночій Раді, Обеднаних Націй, відділу Г. Барвінок, управі Собору і СУМК. Брало т-во участь в збірці на Нац. Фонд у 25-тті п-ва Мигаль, в концерті свята Героїнь. Т-во приготовило виставку святої вечері в Мерітайм Вименс Клюбі для висвітлення святочних традицій, в кампанії Червоного Пера, СУББ . у висвітлені фільми п. Яндової „Подорож по Україні".

Культурно-освітня праця — доповіді були на слідуючі теми — з релігійних — про піст — прот. В. Слюзар, релігійне виховання — о. Ф. Легенюк, прочитано або виголошено інші — про Ольгу Басараб і Лесю Українку, Шевченко й релігія, про Уляну Кравченко, про повість „Останній Пророк" — Мосендза, про повість „Що є істина" Наталени Королеви, про вибори в Канаді, про організаційну працю Союзу в Лонґ Бренч. До бібліотеки набуто нові книжки.

Крім цієї праці, членки т-ва ходили з колядою, відвідували хворих, працювали у господарській частині, докупили деякі речі та дали жертву на Собор св. Софії $3,500.00 і на Фундацію Н. Кобринської в Союзі 15 дол. З 1961 остало в касі 97.32, приходи 1962 р. 10,033.50, розходи — 5,898.28. В касі — 4,232.54.

Заряд т-ва на 1963 р. — голова — Анас. Ковальчук, уступивша голова — М. Нєма, заступниці голови — О. Реґуш, С. Головач, М. Текела, рекордові секретарки — Т. Жеребецька, і Г. Мельник, кореспонденційна секр. — М. Зимовець, фінансова секр. — О. Русин, касієрка — М. Серединська, господині — О. Пасіка, Н. Краєвська, А. Гнатів, М. Пушкар, церковний комітет — А. Димитрак, Є. Світуха, М. Прокопюк, референтки культ-освіт. праці — Г. Мельник і дорадча рада. Референтка добродійної праці — В. Турченюк, бібліотекарки — (добр.) Л. Слюзар, В. Маланчук, А. Панчук, комітет відвід. хворих — К. Савіцька, В. Турченюк, (добр.) Л. Слюзар, М. Маркуш. Зелізний фонд — Н. Романишин. Представниці: до К.У.К. — Н. Романишин і О. Пасіка, Жіночої Ради — Г. Мельник, і Р. Майка. Об'єднаних Націй — Г. Мельник, поборювання Рака — Н. Романишин, К. Іванишин, недільної і рідної школи — добр. Л. Слюзар і Г. Мельничук, С.У.М.К. — Г. Мельник. Базаровий комітет — М. Березька, М. Літепло, С. Випрук, М. Серединська. Фонд Наталі Кобринської — Добр. Л. Слюзар, архіви — Г. Мельник, С. Головач, А. Димитрак, добр. Слюзар, контрольна комісія — А. Мушинська, С. Береза, О. Ярушевська, дорадча рада — бувші голови добр. Л. Слюзар, А. Колісник, А. Димитрак, Г. Мельник.

М. Зимовець, секретарка

ВІННІПЕҐ, МАН.

Відділ ім. Л. Українки

Наше т-во приділює особливу увагу українській школі, садочкові і молодшому відділові СУМК, і члени навчають в недільній школі. До української школи вчащає 145 дітей.

Культурно-освітня праця велась в деяких точках спільно. Улаштовано — оглядини скульптуру Архипенка, доповідь про садівництво — П. Гудзяк. Фільм „Подорож по Україні" — Д. Яндова, роковини Лесі Українки, роковини Лисенка, „Поділ Христової Церкви" — Впреосв. Митр. Іларіон, „Берестейська Унія в світлі Ватиканського Собору" — Всеч. о. д-р С. В. Савчук, лава дискусій — українська мова і шкільництво. Відбулось три вечорі писання писанок та висвітлення писанок і доповідь про їх історичне походження. Відбулось 35-ліття СУК. Участь членок в кампанії Фонду Допомоги, Комюніті Чест, Червоному Хресті, Марч оф Даймс. Поміч підприємствам — Інституту Сліпих, Клюбові Добрі Сусіди, Ред Ривер Ексебишон, Симфонічній Оркестрі та в церемонії прийняття нових громадян, членки працюють у Червонім Хресті.

Анна Воробець — голова відділу ім. Л. Українки

За рік т-во приготовило 8 обідів, 3 чайних прийнять, весняний базар і поміч осінному базарові громади. Пожертви — Катедра Пресв. Трійці — $2,430.00, Колегія св. Андрея — 100.00, „Промінь" — 29.50.

Заряд т-ва на 1963 р. — голова А. Воробець, 1-а заст. голови — А. Павлик, 2 заст. — П. Кревецька, секр. рек. — А. Процюк, кореспонденція — П. Кревецька, фінанс. — К. Сарчук, касієрка — Е. Соломон. Контр. комісія — А. Вахна, С. Тесарська, М. Загарія.

Референтки — української школи — М. Юрків, Молодшого СУМК — А. Павлик. Телефонів — Г. Влад. Дитячого садочка — А. Сарчук. Господиня — Я. Німчук, опіка хворих — В. Школьна, до Жіночої Ради — А. Саранчук. Преси — Є. Білич, членства — Г. Ласько. Мистецтва — М. Совсун. Музею — М. Богонос, архіву — Д. Гаврисишин, гардероби — Д. Яреми, освітній — Є. Білич,

Червоного Хреста — М. Левицька.

Осталось в касі з 1961 — $527.39, приходи в 1962 р. — $5,023.99. Розходи $4,846.55. Остало $704.83.

А. Процюк, секр.

ЛОНҐ БРЕНЧ, ОНТ.

Відділ ім. С. Русової

На підставі звітів і праці т-ва за 1962 рік успіхи були великі. Членки провадять недільну школу, учителюють в рідній школі, учать вишивати в молодшому відділі СУМК, членки кожної пятниці на протягу року працюють в бінговому комітеті, при громаді. Кожна імпреза і шкільні прийняття відбувалися при активній співучасті нашого відділу.

Діяльність т-ва: відбулося 11 місячних зборів, 2 засідань заряду, 2 літературно-мистецькі вечори, 6 великих святочних обіди, 4 шкільні прийняття, 4 чайні прийняття, 2 бінґові вечори, 2 випродажі вживаних речей і домашнього печива, 2 святочні прийняття в шпиталі для умово хворих. Вислали делеґатку на з'їзд СУК, в Торонті. Брали участь у закінченні шкільного року на оселі „Київ" в день „Української школи. Брали участь у збірці на „Допомоговий фонд". Вписалось 4 нові членки.

Тов. жертвувало на місцеву церкву $1,456.00, а на інші добродійні цілі 1,485.00.

Фінансовий звіт: З 1961 р. осталось — $778.11, прихід в 1962 р — 2,883.11, розхід в 1962 р. — 2,941.41, в касі осталось — 719.81. Річні збори відбулись 18 грудня, 1962 р.

Заряд тов. на 1963 р.: уступаюча голова — А. Крізель, голова — А. Руді, заст. голови — П. Кумпан, секр. — І. Ланґер, фін. секр. — Гуцуляк, касієрка — Д. Ковач, контрольна комісія — Г. Слюзар, Кріль, Д. Руді.

Сестриці — п. Борискевич, п. Стрижовець, п. В'юн, п. Двирнійчук, п. Гаврищук. Господині — п. Стефанюк, п. В'юн, п. Середюк.

П. Кумпан, секретарка

ҐРИМЗБІ, ОНТ.

Відділ ім. Кн. Ольги

Річні збори відбулися 23 грудня 1962 р. В протягу року відбулось 7 місячних зборів, пів річні збори, 9 сходин і 1 загальні збори.

Відбулись підприємства: свято Миколая, Свята Вечеря, спільне свячене і пущення. Членки зашедрували $236.00. Приготовляли обіди під час похоронів, на День Подяки на Зелені Свята та для дітей недільної і української школи Відсвяткували 35-тя СУК. Наше т-во відвідала референтка „Променя" Орися Сушко. Відбулось навчання писання писанок. Членки т-ва шиють потрібні прибори до церкви, стихарці для хлопців. Відбулась весняна й осіння забава з розігравкою, прощальний вечір для п. Марченка, вислало делеґатку до Торонта, куплено столове срібло, дали 25 дол. на Інститут св. Володимира в Торонто, помагали в базарі. До каси громади передано 400 дол. До т-ва прибули нові членки. З 1961 р. осталось — $139.61, приходи 1962 — $983.22, розходи — 928.66.

Заряд т-ва на 1963 р. — В. Кузик — голова, Е. Степова — заст. голови, П. Бойчук — рек. секр. М. Шпитковська — фін. секр., Л. Білошицька — касієрка. Контр. комісія — добр. Панченко, М. Хоростівська, С. Шпитковська. Сестриці — С. Дацьків, Т. Дяковська, К. Резнар, ком. хворих — Т. Кловак, М. Шпитковська. Господиня — К. Кузь.

Е. Степова, секр.

ВАКАВ, САСК.

Відділ ім. О. Басарабової

В протягу року відбулося 9 місячних зборів, 2 засідань і чотири вечорки. На вечорках членкині і дівчата вчилися вишивати та іншої ручної роботи. Також святкували і роковини Лесі Українки та Ольги Басарабової. Добр. Ю. Стеценко дала реферат з життя цих визначних жінок.

Для дітей української і недільної школи улаштували концерт на св. Миколая, День Матері, де вшанували найстаршу матір громади квітами. Мали спільне свячене, продаж писанок і печива та випродаж ручної роботи і печива на осіннім базарі.

Видали 8 обідів і вечер, 9 перекусок і 3 „шаверс" для дівчат. Членки помагали на літніх курсах оселі Зелений Гай. Т-во опікується рідною і недільною школою.

Вислали делеґатку на з'їзд до Саскатуну. Поважне число членок передплачує журнал „Промінь". Рік 1962 був активний, бо того року місто Вакав святкувало 50-ти роковини. Від т-ва був вибраний комітет, що знайнявся виставкою українських вишивок, писанок і інше через цілий тиждень. Також помагали дати бенкет для піонерів міста і околиці. Жертвували 1,000 дол. на церковну залю.

Фінансовий звіт: осталось в касі 1961 р. $510.74, прихід в 1962 — 2,048.26, розхід в 1962 р. — 1,974.93, осталось в касі — 585.07.

Заряд на 1963 р. Михайлюк — голова, А. Боднар — заст. голови, К. Луцюк — секр., О. Олексин — фін. секр. Орися Кіндрачук, добр. Ю. Стеценко і Мих. Остапович — контрольорки. Референтки: ручних робіт — добр. Стеценко, Катр. Луцюк, Анна Костинюк, Ор. Кіндрачук. Рідна школа — А. Тацюк, Кат. Луцюк, А. Боднар, Нас. Луцюк, М. Костюк. Відвідування хворих — М. Милинюк (нечитке), Мал. Хомин. Сестриці — С. Луцюк, Е. Гідерс, Нас. Луцюк, Марія Гнідий, Марія Фісич, пані Ґрищук, Пар. Гринюк. Бібліотекарка — Марія Марковська.

Катерина Луцюк, секретарка

БРУКСБІ, САСК.

Відділ ім. Кн. Ярославни

Річні збори товариства відбулися 1-го грудня 1962 року в Народнім Домі ім. Петра Могили. Діяльність товариства: відбулося 12 місячних і 1 річні збори. Товариство приготовило два продажі печива, спільне свячене, обід на храм і курячу вечеру. Мали одну розігравку, вечерок бінґо і дали 2 перекуски. Післали різдвяний пакунок до старечого дому в Мелфорт. Членкині вишивали речі і продавали разом з печивом у червні. Придбали більше посуду, дві кухні і 50 крісел до Народного Дому. Дали 100 дол. на Катедру у Вінніпегу.

Фінансовий звіт: з 1961 р. осталось в касі $925.94, прихід в 1962 р. — 626.58, розходи в 1962 р. — 702.26, в касі осталось — 850.26.

До заряду на 1963 р. увійшли пані: Д. Возняк — голова, Марія Залещук — заст. голови, Надія Ціпивник — касієрка, Марія Фенюк — секретарка. Господині — М. Ткачук, К. Возняк, І. Клач, А. А. Ціпивник. Сестриці — К. Возняк, В. Киверига і М. Залещук. Контрольна комісія — Д. Панчук і І. Клач.

Марія Фенюк, секр.

МІЧАМ, САСК.

Відділ ім. О. Кобилянської

Річні збори відбулися в Народнім Домі 2-го грудня 1962 р. Діяльність т-ва за минулий рік: відбулося 8 місячних зборів, 1 річні збори, Великодний чай і випродаж печива. Членки подали перекуску на Спільний Парастас, приготовили один поминальний обід, один обід і вечерю під час конвенції, два похоронні обіди, один базар і одно пирогове пущення і танець. Відділ жертвував на Інститут П. Могили в Саскатуні, музейний фонд. „Локал Бой Скавт", стипендійний фонд, пресовий фонд „Променя", організаційний фонд, на місцеву церкву і Народний Дім.

З року 1961 осталось $1,180.66, прихід в 1962 р. — 836.72, розходи в 1962 р. — 925.30, в касі осталось — 1,092.08.

Заряд т-ва на рік 1963 р.: голова — Зоня Марковська, заст. голови — Елисавета Кріпка, рек. секр. — Павліна Олексин, касієрка — Дора Клюкевич, кореспонд. секр. — Ольга Борса. Кон. комісія — Ольга Козак, Параска Пичко, Олеся Сопотик. Референтки: сестрицъ — Розалія Томащук, господинь — Розалія Томащук, добр. комітету — Параска Пичко, журнала — Павліна Олексин.

Павліна Олексин, секретарка

ВЕНКУВЕР, Б. К.

Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори відбулися 20-го січня 1963 р. в Народнім Домі. Діяльність т-ва: відбулося одинадцять місячних зборів, 13 засідань заряду і комітетів, 5 вечорниць, дві стрічі Нового Року з вечерою; Йорданська Свята Вечеря, забава Велентайн із сумківцями з вечерою; демонстрація писання писанок в склепах Вудвард через два тижні перед Великоднем; сніданок для дітей недільної і української школи по св. Сповіді, продаж Великодного печива і писанок, свято 35-ліття СУК, весняний чай разом із прав. екзекутивою, місійний обід, обід на храм, пікнік, обід для дітей недільної й української школи, демонстрація писання писанок і вишиття в міській виставі, спів праця у провінціяльнім з'їзді, вистава мистецтва в Квін Елизабет театри під час фестивалу, 25-ліття—ювілейний обід громади, дві весільні вечері, вечеря для українських бизнесменів і професіоналістів, чай і дві вечері під час осіннього базару з виставкою мистецтва та продаж печива, двоє пущень, обід і чайне прийняття під час Архиєрейської Визитації Єпископа Андрея, і два освітніх вечорків.

Членки пошили в золотих красках накриття для церкви на престіл. Тритрепод і вівтарі. Також жертвували 1,000 дол. на нову церковну прощу і поверх одної тисячі долярів з обідів дано до церковної каси. З року 1961 осталось $831.09, приходи в 1962 р. — 5,746.52, розходи в 1962 р. — 6,577.61, в касі осталось — 565.67.

Заряд т-ва на 1963 рік — уступаюча голова — Анна Лазарович, голова — Люба Кут, 1-ша заст. гол. — С. Ясенчук, 2-га заст. голови — К. Гузик, 3-тя заст. голови — О. Мацелюх, секр. рекор. — О. Козловська, касієрка — Д. Кук, корес секр. — М. Савіцька. Референтки: культосвітний — добр. Сацевич. Мистецтва — С. Ясенчук, Сестрицъ — А. Гуцуляк, „Промінь" — О. Кіндрачук. Добродійний — М. Наконечна, Жін. Ради — М. Паланич. Забава — М. Наконечна. Господинь — А. Гуцуляк.

НОРТ БЕТЛФОРД, САСК.

Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори відбулися в Народнім Домі 9 грудня 1962 р. Діяльність товариства за 1962 рік: відбулось 7 місячних зборів, свято Лесі Українки, День Матері концертом і чайне прийняття на День Батька. На обох імпрезах о. Блажук виголосив реферати. Взяли участь у свят Шевченка і відвідували хворих у шпиталі.

Протягом року відділ відбув слідуючі прийняття: 5 весіль, 1 бенкет, пирогове пущення, новорічна забава, забава сердець для молоді. Також під час Інтернаціонального чаю, який річно відбувається у нашому місті, наш відділ разом з відділом Олени Пчілки і католицьким жіноцтвом приготовили стіл з українськими стравами і печивом, увесь дохід в сумі 116 дол, передали на школу умово-хворих дітей.

Членки помагали в храмовому обіді і прощальній вечері для о. Блажука, вручила грошовий дарунок і помагали в осінній вечері. Товариство жертвувало 25 дол. на Катедру, 8 дол. на пресовий фонд „Променя" передплачує „Промінь" до місцевого шпиталю. Вислали делегатку на з'їзд до Саскатуну, дали 5 дол. на орг. фонд. Купили підсвічник до укр. греко-православної церкви в сумі 105 дол. набули куртину до Народного Дому в сумі 310 дол. і посуд вартости 200 дол. Вислали на стипендійний фонд до провінціональної екзекутиви.

Заряд товариства на 1963 р.: голова — Павліна Лютек, заст. голови — Харитина Саранчук — секретарка — Марія Тимофійчук, заст. секр. — Вонда Багрій, касієрка — Люба Кульчицька, господині — П. Параніца, В. Багрій і П. Вермінська.

Фінансовий звіт: з 1961 р. осталось $378.79, прихід з 1962 р. $1,921.08, розхід в 1962 р. $1,570.39, в касі осталося $729.48.

С. Ткачук, секр.

КАЛМАР, АЛБЕРТА.

Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори жіночого товариства ім. Л. Українки в Калмар, Алта. відбулися 8-го грудня 1962 року у домі пані Гелен Лаба. Звіт річної праці дала голова, членки заряду і голови комітетів.

Діяльність т-ва: відбулось 13 місячних зборів, а 5 засідань комітетів. Заходом т-ва влаштовано пять весільних вечер, 2 обіди, 1 бінго, 5 танців, 1 вист драйв. Всеч. ігумен О. Щербань вчить українську школу під час літніх вакацій. Діти беруть повний двотижневий курс. Перед кожним Богослуженням в суботу відбувається недільна школа. По закінченню школи жіноче товариство влаштувало пікнік для дітей.

Заряд на 1963 рік: голова — Гелен Лаба, заст. голови — Франка Сич, секретарка — Лукія Щурко, касієрка — Анна Манчак. Контрольна комісія — Аделя Манчак і Емілія Сич. Господині до Народного Дому — Ева Фіцовіч, Зеновія Пшик, Єва Олекший. Сестрищі до церкви — Анна Воркун і Лукія Щурко.

Порядок коло церкви — Анна Сікора і Катерина Щурко. Комітет відвідування хворих — Стефанія Манчак і Аделя Манчак.

Фінансовий звіт: З 1961 р. осталось $533.02, прихід в 1962 р. — 3,573.50 Розхід в 1962 р. — 2,273.13, в касі осталось — 1,833.39.

Стефанія Манчак, секретарка

ЕНДЕВОР, САСК.

Відділ ім. Ольги Кобилянської

Річні збори відбулися 15-го лютого 1963 р. в домі пані Павліни Чорнобай. Відбулося пять місячних зборів. Постарали, шили і вишивали речі на базар, який відбувся 27-го жовтня, помагали на церковний обід. Купили посуд до Нар. Дому на столи і до кухні.

Членки Союзу Українок спільно з іншими вшанували старшу членку. Зробили несподіванку для пані Олени Вівчарук в день її уродин і малювали Народний Дім.

Заряд т-ва на 1963 р. — Анна Корній — голова, Павліна Чорнобай — заст. голови, Олена Вівчарук — секретарка, Розалія Рутковська — касієрка. Контрольна комісія: Марія Юрків і Катерина Ґриба. Господині — Розалія Ілащук і Марія Юрків. З року 1961 було $229.42, приходу в 1962 було — 242.29, розходу в 1962 було — 218.21, в касі осталося — 253.50.

Олена Вівчарук, секр.

ВІННІПЕҐ, МАН.

Відділ ім. О. Кобилянської

Річні збори жіночого товариства ім. О. Кобилянської відбулися 4-го грудня 1962 року.

Діяльність т-ва за 1962 рік. Місячних зборів відбулось 10; одні збори надзвичайні. Членки в часі Різдва ходили колядувати. На Великдень приготовили спільне свячене. За рік т-во мало святочних 5 обідів. Відбулось 2 базарі, весняний і осінний. Дано поміч рідній школі на День Матері, чай з перекускою та подарунки дітям рідної школи; недільній школі на Св. Миколая. Відвідини хворих членок у шпиталі чи дома. Т-во мало своїх представниць в Комітеті Українок Канади. На протязі року т-во причинилось в таких чайних прийняттях. В Годсон Бей в користь сліпих, в часі концерту в честь Анни Йонкер, під час провінціяльного з'їзду, конференції СУК і в час 7-го конгресу Українців Канади. В останніх місяцях минулого року т-во взяло під свою опіку рідну школу при церкві св. Михаїла. Т-во жертвувало на видавничий фонд „Проміня" і „Український Голос".

Організаційний фонд Союзу Українок Канади для рідної школи.

З року 1961 осталось в касі $894.39, прихід в 1962 р. $2,463. 63, розходи в 1962 р. $2,243.65, в касі осталось на 1963 рік $1,141.45.

Заряд т-ва на рік 1963: голова — В. Ґоряк, 1-ша заст. голови — Д. Кристанович, 2-га заст. голови — К. Підлубна, рекордова секр. — Р. Супрун, заст. секр. — О. Скігар, фінансова секр. — М. Кравчук, касієрка — М. Медведюк. Ревізійна комісія — З. Стасишин, Д. Тарновецька і М. Чузик. Представниці до Комітету Українок Канади — Е. Медвой і Д. Тарновецька. Господині — М. Морис, А. Фотій і А. Свердуляк. Шкільний комітет — В. Ґоряк і Е. Синенко. Допомоговий комітет — А. Андрейчик, А. Чихотська, А. Манчуленко. Чайний комітет — Д. Кристанович і Е. Медведюк.

Р. Супрун, секретарка

ФОРТ ФРЕНСЕС, ОНТ.

Відділ ім. Л. Українки

Річні збори відбулись 9-го грудня 1962. Діяльність т-ва — відбулось 8 місячних зборів і 3 засідань. До т-ва прибуло 7 членкинь. Приготовили Святу Вечерю на Щедрий Вечір і обід на храм та виконали іншу працю при церкві. Улаштували — роковини Лесі Українки, День Матері, Свято Книжки, Першого Листопада, гостили голову пров. екзекутиви пані О. Завісляк.

До відділу членки постарали статут СУК, відзнаки, пошили обруси для столів, приномирували „Промінь" для відділу і шпиталю, придбали кухонні речі і до парафіяльної хати придбали диван та меблі. Імпрези: пущення, весільне прийняття, 6 обідів, 4 похоронні обіди, чай, три продажі печива, бінго, вечір св. Андрія, два прощальні вечорі і перекуска дітям.

Пожертви — на Катедру у Вінніпегу, журнал „Промінь", Кансер Сосієті, Чилдренс Ейд, громаді св. Юрія, Колегію св. Андрея, Свят-Миколаївські дарунки шкільним дітям. Членки виготовляли речі на розігравку, вишивають обруса до церкви. Т-во вдячно оцінює працю пані Підлубної, яка відїхала з Форт Френсес. Є у нас українська школа, якою т-во опікується і недільна школа.

З 1961 р. осталось $2,078.29, приходи 1962 р. — 2,250.80, розходи — 3,562.77. В касі 766.32.

Заряд т-ва на 1963 р. — А. Койцан — голова, С. Андрушко — заст. голови, М. Соколотюк — уступ. голова, А. Буяр — рек. секр., М. Гушуляк — заст. секр., М. Соколотюк — ф. секр., М. Н. Андрушко — касієрка. Осв. референтка — добр. Л. Удод. Контрольна комісія — Д. Ґогоша, В. Ґрабовська, К. Зуб. Господині — М. Галабурда, П. Корман, А. Дробот, А. Пліхта, В. Ґушуляк, М. І. Бадюк. Комітет відвідування — С. Ґушуляк, Є. Соколотюк, А. Ґурська, А. Дробот.

А. Буяр, секретарка

ВАДІНА, САСК.

Відділ ім. Л. Українки

Річні збори т-ва відбулися 2-го грудня 1962 р. Членки заряду здали звіти. За рік т-во мало 8 місячних зборів, спільне свячене, День Матері, обід на храм, післяпохоронне прийняття, 11 перекусок, обід на День Подяки і прощальний вечір. Улаштували свято Андрея. Т-во жертвувало на місцеву церкву 300 дол., купило до церкви килим і виповнило буджет до централі.

З року 1961 осталось у касі $662.64, приходи 1962 р. 485.18, розходи 1962 р. 779.92. В касі є 340.90.

Заряд т-ва на 1963 р.: П. Квасниця — голова, П. Коротняк — заст. голови, Дора Марцишин — касієрка, Марта Ситко — секретарка. Контрольна комісія: пані Ґоян, Д. Куса, М. Кулик, господині — К. Савчук і п. Бобрик, сестриці — М. Ситко і Д. Куса.

М. Ситко, секретарка

ШІГО, САСК.

Відділ ім. О. Кобилянської

За рік 1962 товариство відбуло сім місячних зборів, два обіди, два бінга і базар. Членки брали участь у концерті на День Матері, продавали квіти і вшанували найстаршу маму квітами. Дали пожертви: на журнал, Червоний Хрест, сліпих, недугу рака і умово хворих. Товариство віддає багато праці для церкви.

З 1961 р. осталось у касі $167.49, прихід у 1962 був — 642.21, розхід у 1962 був — 248.92, у касі осталося — 542.78. Річні збори відбулись 5 грудня 1962 р.

Заряд тов. на 1963 рік: голова — Катерина Думанська, заст. голови — Ґафія Клевчук, рекор. секр. — Марія Керелюк, касієрка — Ганя Секний, господиня — Гафія Гарас. Контрольори: Ганна Кучерава і Ганна Парнета. Голова сестриць: Ганя Спринджинатик. Відвідування хворих: Ганна І. Мороз.

Катерина Рудей, уст. секретарка

РАДВЕЙ, АЛТА.

Річні збори жіночого т-ва ім. Лесі Українки в Радвей відбулися 17-го січня 1963 року в Народнім Домі. Діяльність т-ва за рік 1962: відбулось 10 місячних зборів, храмове свято, бенкет, похоронні обіди і перекуски, День Матері, полеве Богослуження, „вінер ровст"—для дітей, що ходили колядувати, осінний базар, весняний базар, пирогова вечеря, бінго, весілля. Членкині помагають сумківцям.

Фінансовий звіт: з 1962 р. осталося $201.80, прихід в 1962. — 1,092.94, розхід в 1962. — 456.56, в касі осталося — 838.18.

Заряд на 1963 рік — Вікторія Торончук — голова, А. Боячко — заст. голови, Марія Киріяк — секр., Г. Шікора — заст. секр., Р. Чорна — касієрка. Контрольна комісія — Г. Онищук, П. Онищук і А. Крук. Комітет відвідування хворих — Г. Онищук і Марія Чорна, Господиня — Г. Литвін. Старша сестриця — С. Кващук. Пані Ілащук інструкторка СУМК.

М. Киріяк, секр.

КЕЛҐАРИ, АЛБЕРТА.

Відділ ім. О. Басарабової

Річні збори т-ва відбулись 2 грудня 1962 р. Діяльність т-ва — відбулось за рік 6 місячних зборів і 1 засідання заряду. Відбулось 7 освітніх вечорків, 6 обідів, весняний чай і 35-ліття Союзу Українок Канади, на якім доповідь виголосила голова пані С. Пауш з Едмонтону. Членки брали участь в осінному базарі, дали перекуску дітям в час сповіді, вечеря і промова Всеч. о. д-ра С. В. Савчука в справі Колегії св. Андрея де т-во вручило чек на Колегію 100 дол. Улаштували прийняття для пароха Всеч. о. Фика, чайне прийняття для добр. Дячини в домі п. А. Світик. Діти нед. і рідної школи дали 3 концерти. Т-во гостило у У.М.С.А. нових горожан з нагоди одержання їх горожанства. Відбулось чайне прийняття в користь калік. До недільної школи вчащає 45, до рідної — 37 дітей.

З 1961 р. остало в касі $1,080.24, приходи в 1962 — $546.47, розходи — $467,60. В касі є $1,159.11. Заряд т-ва на 1963 р. — голова — М. Чернецька, заст. голови — М. Ганевич, секретарка — П. Андрусяк, касієрка — Н. Боднар, господиня — Анна Ткачук. Контрольна комісія — М. Ганевич, Е. Горбек, Є. Коваль, кореспонд. секр. і реф. журнала — Є. Коваль. Референтки — відв. хворих — А. Кутрик, сестриць — К. Білява. Телефону — М. Островерха, горожанства — Н. Кобильник, до Льокальної Жін. Ради — Н. Кобильник, недільної і рідної школи — М. Копоть.

П. Андрусяк, секретарка

БЛЕЙН ЛЕЙК — КРИДОР, САСК.

Відділ ім. Хариті Кононенко

Річні збори відділу відбулися в домі пані Марії Павлик 4-го грудня 1962 р. Відбулося 8 зборів, Великодний чай, продаж писанок і Великодного печива, річний базар-чай. Відділ видав 1 весілля-вечерю, один бенкет на 425 осіб з нагоди отворення мільйонового мосту. Членки брали участь в 50-літ. ювілею міста Блейн Лейк, та помагали в похоронним обіді, мали два прощальні вечорки в громаді — один для о. Я. Рибалки а другий для п-ва В. Ференсів. Пожертви на з'їздовий фонд, стипендійний фонд, ювілейний фонд, та Червоний Хрест.

До заряду на 1963 рік увійшли — Т. Ткачик — голова, Марія Цьона — заст. голови, Катерина Парчевська— секретарка, Анна Боднарчук — касієрка. Відвідування хворих — Марія Михайлюк і Катерина Парчевська. Референтка сестриць — Анна Ференс.

Т. Ткачик, уступ. секр.

ВЕСТ ФОРТ ВІЛЛІЯМ, ОНТ.

Відділ ім. О. Пчілки

Жіноче т-во відбуло свої річні збори 23 грудня 1962 р. Членки зарядів і комітетів здавали звіти. За рік відбулось 6 місячних зборів і одно засідання. Звіт фінан. секр. п. К. Ємчук виказав, що при кінці року в касі було $1,408.05.

Жіноче т-во займалось приготованням обідів як Йорданська Вечеря, Свячене, День Подяки та з нагоди інших імпрез. Т-во має тижневе печиво і вариво, що приносить до каси поважний прибуток. Т-во умеблювало парафіяльну хату, закупило до неї всі необхідні меблі.

Заряд т-ва на 1963 р.: голова — С. Музика, заст. голови — С. Ґельмич, секр. рек. — А. Стасів, секр. фінанс. — О. Венгер, касієрка — М. Мандрик. Контрольна комісія — п. Чепесюк, п. Цюник, п. Мельничук. Перша господиня — п. Зуб. Перша сестриця — п. Захарій, відвідування хворих п. Галущак і М. Рудик, тижневого печива — С. Музика і С. Ґельмич, репрез. до КУК — п. Гронська і п. Біла.

Анна Стасів, секр.

ВОТЕРФОРД, ОНТ.

Відділ ім. Л. Українки

Збори відбулись 4 грудня 1962 р. За рік відбулось 7 м. зборів і 2 засідань. Улаштовано — День Матері, Йорданська Свята Вечеря, обід на храм місцевої церкви, Відділ займався навчанням в недільній школі, членки відвідували хворих. Т-во приготовило дві вечері, помалювало стіни в церкві, три членки — п. Щербань, п. Панасюк і п. Арохідис вишили обрус до церкви.

Заряд т-ва на 1963 р. — А. Кондрат — голова, С. Завальська — заст. голови, П. Щербань — секрет. А. Стахник — ф. секр., Д. Дворник — касієрка. Господині — П. Залуцька, М. Шибанська, А. Андрушко і М. Свительська Ком. хворих — М. Вашик, В. Іванович, В. Бунт. Контрольна комісія — О. Андрушко, А. Ткачук, О. Макоданська.

З 1961 було в касі 183.25, приходи 1962 — 878.41, розходи 1962 р. — 525.98. В касі — 535.68.

П. Щербань, секр.

РЕДФІЛД, САСК.

Відділ ім. Л. Українки

Річні збори відбулися в Народнім Домі 7-го грудня 1962. Звіти — в касі осталося з 1961 — $862.22, прихід на рік 1962 — 747.51, розходи в 1962 р. — 453.77, в касі осталося — 1,155.96.

В протягу року відбулося 8 місячних зборів, заряд мав одно засідання. В лютім членкині читали твори Лесі Українки і Олени Пчілки. Товариство вислало делегатку на провінціяльний з'їзд до Саскатуну. Брали участь в представленню — „Клюб Софражисток". З цим представленням їздили до Витків і Гефорд, з яко го прихід вислано на Інститут ім. П. Могили.

На Червоний Хрест від членкинь зібрано $16.50. Відсвятковано свято День Матері концертом. В протягу року відбулося: храмовий обід і дві вечері, прощальний вечірок для о. і добр. Рибалки, 1 бінґо, продаж перекусок. Відбулось Листопадове Свято і роковини Ольги Кобилянської. Товариство пожертвувало на

церкву 50 дол., на Народний Дім 25 дол., на журнал „Промінь" 10 дол., 50 дол. на Катедру в Вінніпегу, а 14 дол. на інвалідів.

Заряд т-ва на 1963-64 р. голова — Олеся Ковальська, заст. голови — Югася Дмитрук, рек. секр. — Анна Дмитрук, кореспонд. секр. — Марія Дмитрук, касієрка — Верджінія Никіфорук, господині — Олена Плюта і Марія Котик. Сестриці — Настя Никіфорук і Доця Підвербецька. Контрольорки — Юстина Катеринич і Стефаня Никіфорук. Референтки: добродійна — М. Дмитрук, зовнішніх звязків — Оля Ружецька, освітна — Оля Никіфорук.

А. Дмитрук, секр.

ПОРТЕДЖ ЛЯ ПРЕРІ

Відділ ім. О. Кобилянської

Річні збори т-ва відбулись 18-го грудня 1962 р. в домі пані П. Кушнярик. В протягу року т-во відбуло 10 місячних зборів і двоє сходин. Відбулось свято 35-ліття Союзу Українок Канади і 25-ліття відділу. Приготовили членки 3 обіди і помогли з обідом церковному комітетові. Т-во купило престол до церкви за 150 дол. і дало 25 дол. на Колегію св. Андрея, на умово-хворих 25 дол., на коляду до церкви 25 дол., на допомогу сиротам 10 дол. та інші менші пожертви на доброд. цілі. Відбувся продаж писанок і печива. Членки т-ва брали участь у загальних збірках міста на Інститут Сліпих, Т-во поборювання недуги рака, поліо, Червоний Хрест, Туберкульозну Клініку. Т-во відвідувала голова пров. екзекутиви Союзу на Манітобу — пані Ольга Завісляк.

З 1961 р. остало в касі $403.91, приходи 1962 — $661.93, розходи — $654.65. В касі осталося — $411.19.

Заряд т-ва на 1963 р.: Ольга Задорожна — голова, Олена Цуркан — 1-ша заст. голови, Розалія Ткачук — 2-га заст. голови, Люба Ткачук — секретарка, Євдокія Бучий — касієрка. Катерина Тейлор і Надія Шевчук — контрольна комісія. Катерина Тейлор — кореспондентка, Параскевія Стебелецька — референтка, журнала „Промінь", Параскевія Кушнярик — бібліотекарка, Розалія Ткачук і пані Параскевія Кушнярик — комітет Червоного Хреста, Олена Цуркан і Марія Ґушул, комітет відвідування хворих — Анна Топольницька перша господиня.

Л. Ткачук, секретарка

ЛОНДОН, ОНТ.

Відділ ім. княгині Ольги

Річні збори відбулися 3 лютого 1963 року. Звіти діяльности здали: О. Співак — голова, Л. Ребацтан — скарбник та ревізійна комісія. Відбулося 5 зборів і 4 засідань управи і влаштовано 4 пікніки, 3 забави, 3 обіди, 2 чайні прийняття, 1 св. Вечеря на передодні Водохреща, 1 бінго, 1 випродаж вживаних речей, прощальний вечір для о. Магаса і прийняття для о. Дебрина, свято патронки св. княгині Ольги. Жіноцтво працює при українській і недільній школі, ходили з колядою.

Прихід $3,990.83, видатки 908.36, передано на будову церкви 3,064.56. Залишилось в касі 17.91.

Заряд т-ва на 1963 рік. Вікторія Калюжна — голова, Тетяна Педенко — 1 заступниця гол., Роза Ковальчук — 2 заст. гол., Ніна Кузьменко — секретарка, Катерина Рибка — касієрка. Контрольна комісія — Н. Шульга, Л. Койляк, Л. Рябоштан. Сестриці — п. Пилипенко, Щебльовська, Л. Шевченко. Культурно-освітні референтки — добр. Дебрин, пані Степанюк.

О. Кошарна, секр.

ДАВФИН, МАН.

Відділ ім. Л. Українки

Річні збори т-ва відбулись 6 грудня 1962 р. В протягу року відбулось 10 місячних зборів і 2 засідань з зарядом громади. За рік т-во приготовило 5 обідів.

Заходами т-ва відбулись такі імпрези — чай для Льокальної Жіночої Ради, відзначення членок за 25 років праці в організації, прийняття для Кінсмен Клюбу, весняний базар, 2 випродажі уживаних речей, освітній вечерок присвячений О. Кобилянській, вечерок в користь журнала „Промінь" і чайне прийняття. Спільно з іншими союзними організаціями т-во взяло участь у святі Шевченка, в нарадах СУМК з В-гу, у випродажі печива, в річниці Українського Народного Дому, в прийнятті для нових горожан Канади, участь у вечері пров. екзекутиви Союзу на Манітобу в користь Колегії св. Андрея у Вінніпегу. Т-во зложило вінок на памятник Невідомого Вояка, брало участь в з'їздах Союзу — окружних і провінціяльнім.

Пожертви — на церкву св. Юрія від початку будови $3,092.00, а за рік 1962 $1,125.00. на Колегію св. Андрея 100 дол., на Катедру у Вінніпегу, на журнал „Промінь" та інші пожертви. З 1961 року остало в касі $685.24, приходи 1962 р. $1,623.38, розходи — 2,102.22, осталося в касі — $206.40.

Заряд Т-ва на 1963-тий рік: пані М. Андрейчук — голова, М. Царук, заст. голови, Є. Чайковська — кор. секретарка, А. Ситник — рек. секретарка, Є. Підлипна — заст. секр., П. Бойчук — касієрка. Контрольна комісія — А. Мазур, М. Кульбаба, Оля Кізь. Представниця до льокальної Жіночої Ради — М. Кульбаба, добр. Олесюк.

Є. Чайковська, секр.

ҐІЛБЕРТ ПЛЕЙНС, МАН.

Відділ ім. Л. Українки

Річні збори т-ва відбулися в Нар. Домі 7-го грудня 1962 р. Членки заряду дали звіт діяльности за минулий рік. Членки працювали при буфеті на Ексебишон, улаштували базар, випродаж печива і чай, мали розігравку ковдри, обід для ветеранів у травні, спільне свячене, обід на храм, осінну вечерю, пущення, обід на окружний з'їзд, подавали перекуску під час забав, а чотири членки помагають молоді СУМК при їх праці.

Фінансовий звіт:

Осталось в касі з 1961 р.	$741.60
Приходи в 1962 р.	1,458.58
Розходи в 1962 р.	1,536.51
В касі осталось	663.67

Заряд т-ва поповнено той самий, що був минулого року.

Анна Кошманюк, секр.

З ДІЯЛЬНОСТИ СОЮЗУ УКРАЇНОК

Відділ св. кн. Ольги, в Торонто

Управа нашого відділу постановила урядити чайне прийняття з мистецькою програмою. Але головним завданням було — зробити виставку українських народніх вишивок. Імпреза ця відбулася 5 травня б. р., в авдиторії православної громади, при вул Бетерст, ч. 404, по полудні. Експонати випозичили членки, а решта взято їх з нашого Музею народнього мистецтва. Отець Прот. П. Самець відкрив сходини молитвою, після чого гости засіли до гарно накритих і уквітчаних столів. Почалася програма: 8-літня Леся Якимець відіграла на піяно „Ой там у лісі",

ДОМАШНЄ ГОСПОДАРСТВО

Молоко і молочні страви

Молоко має особливу властивість легко перетравлюватися і збуджувати діяльність травних залоз. Воно містить необхідні для організму поживні речовини, а саме: білки, товщу, (4%, в яких є вітамін А. і Б), вуглеводи, неорганічні солі, вітаміни, ферменти, гормони, імунні тіла, (тіла, що витворюють відпорність проти недуги.) Не випадково, що дитина, живлячись тільки молоком матері, нормально росте і розвивається.

Із збираного молока готується сир, до складу якого входять білки, що легко перетравлюються.

Молочні продукти, як і городина, повинні щоденно входити до складу страв на обіді, переважно на вечерю. З них готуються дуже смачні і поживні страви та вироби: галушки з сиру, сирники варені, бабка з рижу і сиру, галушки запечені з сиром, вареники з сиром млинчики з сиром, печені періжки з сиром та інше.

„Українські страви"

Печена курка

Від 2½ до 3 фунтова курка до печення
6 ложок масла
1 ложечку соли
1 столову ложку оцту
1 стол. ложку вустер сос
1 горня сухич крішок з хліба

Вложити почищену курку в мілку бляшку і пекти (бройл) в дуже гарячій кухні яких 5 хвилин на кожнім боці. Розмішати чотири ложки масла з решта складниками, крім кришок і вимастити цією масою курку навкола. Розтопити решта масла, змішати з кришками і покрити ними курку. Вставити в піч 350 Ф. і пекти 1 годину. Разом з куркою можна пекти в тій самій бляшці обирані бараболі.

Н. Сенів

Картопляна салата

15 молодих картопель
4 яєць
3 цибульки зелених
½ огірка
салери
сіль до смаку
1 горня майонезу

Картоплі добре помити і вишкробати щіткою і зварити цілі. Зварити на твердо яйця. Вихолодити. Покраяти холодні картоплі, і 2 яйця, додати сіль, цибулю (яких три столові ложки) пів огірка і салеру покраяні, коли є то і редьочку. Додати горня майонезу і добре вимішати. Дехто любить замість самого майонезу дати пів майонезу а пів квасної сметани. Все добре вимішати і поставити на кілька годин до холодільника. Перед поданням на стіл прибрати верх — покраяними двома, попередньо зваринми яйцями і потрусити верх паприкою.

Коли приготовляєте салату, то треба памятати про чотири речи: щоб салата була холодна, щоб була досить вогка з майонезом, щоб мала в собі крухке з городини — (огірок, редку, салеру). Повинна бути добре посолена.

Літом ми повинні вживати якнайбільше приписів із свіжої ярини, тому, що вони тоді мають багато вітамінів і мінералів.

Н. Сенів

Мігдалові коржики

Дуже добрі до чаю
½ горнятка мякого масла
½ горнятка цукру
пучка соли
1¼ горнят просіяної муки
⅓ горнят мелених на мілко мігдалів
1 жовток
1 ложечка ванілії
1 ложечка мігдалового екстракту
обирані мігдалові половинки.

Масло і цукор добре розтерти, муку просіяти з сіллю і додати до масла, додати потерті мігдали, жовток, ванілію і мігдаловий екстракт і все добре вимішати, дати до холодільника на дві години, відтак розтачати між двома листками воскового паперу. Тісто повинно бути ¼ цаля загрубшки, папір зняти, викраювати коржики яких два цалі величини, або можна виробляти пальчики, тоді не треба тачати. Вложити коржики на вимащену товщем бляшку і пекти 10 до 12 хвилин в температурі 350 Ф.

Н. Сенів

10-літня Леся Галабар деклямувала „Сонце заходить" Т. Шевченка. Проф. Муха виголосив доповідь на тему: „Чому бракує молодих кандидатів на священиків". Тема безперечно актуальна в сучасному моменті. На останку пані Т. Бевш і З. Гречка відспівали дует „Рушничок". Подано чай зі солодким печивом.

Присутні з зацікавленням оглядали вишивки, розложені на довгому столі і лавках. Взори походили з ріжних сторін України: яскраві кольори гуцульських і буковинських орнаментів, золото-зелена яворівка... А тут впадає в очі полтавська біла вирізка, що стає все рідшою, і біла гладь. Там знова правдива старовинна українська плахта, а поруч з нею гуцульська запаска (власн. п. Мошук). Притягають червоно-чорні волинські квіти і подушка зі старо-українським рослинним взором (власн. др. Янішевської). Дальше — прегарні буковинські обруси.

Відділ добре і совісно списався уряджуючи цей показ. Вступи були за добровільними датками, гостей було досить багато.

В. Заваґська

СВЯТО ДЕНЬ МАТЕРІ

Овкборн, Ман.

В неділю, 12 травня відбувся в Народнім Домі в Овкборн концерт з нагоди Дня Матері, в якім виступали сумківці. Вступне слово сказала Петруся Зюбрак.

Пісні, що їх відспівали сумківці — „Для тебе, мамо", „О, Україно", „Хатину будую", „В нас осінь, свадьба буде", „У полі береза", „Заграй ми цигане" — (дівчата сумківки) „Дунай" — (коломийка), „Діти любі". Деклямували: Доня Старенька, Петруся Маційовська, Надія Друль, Маруся Друль, Леся Старенька, Тарас Друль і Мартуня Чвалюк. Гра на гармоні Савеля Процюк, Маруся Друль. Сольо-спів „Люблю я маму" — Мартуня Чвалюк. Реферат — Савеля Друль.

На такім концерті молодь відзначує „щасливу матір" і на цей раз вибір випав на пані Анастасію Грицак, якій було вручено живі квіти. Подяку учасникам зложила Геня Слонь. Поміч у підготовці програми дали пані Мих. Чвалюк і Г. Матієшин.

Савеля Друль, секр.

P 46A
MALANCHUK MRS N JAN 64
10959-117 ST
EDMONTON ALTA

ЖЕРТВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД

Пані Ольга Носарук — Саскатун, Саск. —	$50.00
Із збірки на прийнятті в честь пані М. Гумчак — Монтреал, до якої причинились: відділ ім. Доньки України — 5.00, відділ ім. Г. Барвінок — 10.00, пані М. Гумчак — 5.00, дрібна колекта 4.44 — разом пані М. Нема прислала —	24.40
У 40-вий день бл. п. Анни Титенич, приятелі в Реджайні, Саск. перевели збірку на невянучий вінок; збірку переслала Анна Мудра —	22.00
Із збірки на похороні бл. п. Анни Верхоляк — Гемилтон, Онт., о. В. Федак переслав —	10.00
З нагоди 50-літнього ювілею подружжя панства Ковальчуків, Гемилтон; збірку доручила Анна Токарик —	10.00
Пані Марія Мадюк — Саскатун, Саск. —	10.00
Пані Анна Манчуленко — Вінніпег —	8.60
Пані Г. Паланиця — Детройт, Миш. —	5.00
Пані А. Якович — Монтреал —	5.00
Із збірки на прийнятті в честь пані Якович, — А. Демитрак переслала —	5.00
З нагоди охрищення Володимира, сина Н. і О. Співаків, Лондон, Онт. — о. Дебрин переслав збірку	4.00
Пані Вікторія Карпюк — Ворт Вілліям, Онт. —	3.00
Пані Д. Пасічник — Йорктон, Саск. —	2.00
Пані В. Малицька — Лашін, Кве. —	1.50
Пані М. Качура — Бімзвил, Онт. —	1.50
Пані Блазенко — Стоні Крік, Онт. —	1.50
Пані Марія Костюк — Мусідора, Алта. —	1.50
Пані Т. Снайдрук — Порт Кредит, Онт. —	1.50
Пані Ольга Карманін — Торонто —	1.50
Пані М. Джексон — Торонто —	1.50
Пані Н. Крізел — Порт. Кредит, Онт. —	1.50
Пані П. Роїк — Едмонтон —	1.50
Панна Ольга Козак — Торонто —	1.00
Пані Ф. Заборонюк — Виндзор, Онт. —	1.00
Пані С. Лисий — Ніягара Фалс, Онт. —	1.00
Добр. Мінодора Фотій — Торонто —	1.00
Пані Дж. Клемба — Лашін, Кве. —	1.00
Пані А. Мушинська — Монтреал —	1.00
Пані А. Вишневецька — Вінніпег —	1.00
Пані Галя Липка — Гемилтон, Онт. —	.50
Пані А. Габа — Гренд Велей, Онт. —	.50
Пані Марія Глушко — Торонто —	.50
Пані С. Музика — Форт Вілліям —	.50
Пані Галя Юськів — Содборі Онт. —	.50
Пані А. Курилів — Содборі, Онт. —	.50

ПРИДБАЛИ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Пані Марія Нижник — Вінніпег —	3
Пані П. Клюкевич — Венкувер, Б. К. —	3
Пані А. Вишневецька — Вінніпег —	2
Пані Н. Когуська — Вінніпег —	2
Пан Василь Перепелюк — Флин Флон, Ман. —	2
Добр. М. Керніцька — Виндзор, Онт. —	1
Панна Настуня Бачинська — Миннеаполис, Минн. —	1
Пан І. П. Світик — Келгарі, Алта. —	1
Пані Марія Костюк — Мусідора, Алта. —	1
Пані М. Нема — Монтреал —	1
Пані Людмила Івченко — Вашингтон —	1
Пані А. Масиник — Реджайна, Саск. —	1
Пані В. Бонар — Норт Сорі, Б. К. —	1
Пані Б. Марадин — Транскона, Ман. —	1

Fort Motel Battleford's Newest

Fort Motel Battleford's newest pleasantly located at the junction of highways 5—40—4 West. Spacious grounds fully modern single, double & family units with: Kitchenette, T.V. phones, swimming pool. Adjacent to Esso and restaurant. Reservation accepted by letter or wire. Ph. 937-2651 Battleford, Sask.

FORT LODGE — Under same management Suites rented — yearly, monthly or weekly.

For the "REST" of your life
Stay at the
AUDITORIUM HOTEL
North Battleford, Sask. Phone 445-2456
Elevator service, free parking for guests. Restaurant.
D. G. LUTZAK, Mgr.

$1 GOING VIA VERNON, B.C. **$1**
This is worth **$1.00** on your accommodation when presented at New 4-Star
ARLINGTON MOTEL
3200 - 43rd Ave.
on 97 Highway 10 Blocks North of City Centre.
Phone: 542-3142
$1 **Owner: P. KINDRACHUK** **$1**

ПЕРЕД СВЯТОМ РОКОВИН
Лесі Українки і Ольги Кобилянської
набудьте собі книжку
ТРИ СИЛЬВЕТКИ

В цій книжці широко описано про життя і творчий шлях кожної. В додатку є про Марка Вовчка. Поручаємо „Три сильветки для прочитання членкам, для тих, що будуть готовити реферати, для спільного читання на вечорах.

Цю книжку опрацював кілька років тому проф. Леонід Білецький. До редакції „Промінь" звертаються поодинокі читачі за інформаціями за подібними матеріялами. Щиро поручаємо її всім зацікавленим

Ціна її $1.50.

Замовляйте
"PROMIN"
P.O. Box 3551, Sta. B.
Winnipeg, Man.